

JOHANNIS
BONEFONII
K
ARVERNI
CARMINA.

LONDINI:
Ex Officinâ JACOBI TONSON,
& JOHANNIS WATTS.

M DCC XX.

з и м а н о
к и о т е к о д
и к я з у я
з и м а н а

з и м а н о
к и о т е к о д
и к я з у я
з и м а н а

LECTORI S.

SIstitur hic tibi, amice lector, Joannes Bonefonius; ob eximiam artis metricæ in hendecasyllabis maximè pangendis facultatem inter primos sui temporis poëtas numeratus; elegans Catulliani styli feliciter fingendi artifex, & nequitiarum apud lascivientes hujusmodi scriptores consuetarum imitator; eam sibi nonnunquam permittens licentiam, ut non solum dictione minus casta, sed & minus Latinâ aliquando uti nonnullis videatur. Paucis tamen exceptis, quæ aut verecundiorum Catonum aut severiorum Criticorum aures offendant; supererunt plura, quorum lectionem illi non erubescant hi non improbent.

Ejus Basia & Poemata, ad prælum haud infre-
quenter revocata, rariùs nihilominus occurunt.
Ingratam itaque nostram non fore speramus in
multiplicandis eorum exemplaribus operam; in hac
editione Lugduno-Batavam ann. 1659 in 8°. mini-
mè aspernandam secuti: adjectâ ad calcem ex Me-

nagianis authoris notitiâ. Ibi quædam notantur loca, in quibus ab illo contra Latini sermonis aut carminis leges peccatum est: sed animadversiones illas maluimus discutiendas proponere lectoris judicio, quâm nostrum pronunciare.

Hæc editio typis aliquanto majoribus excusa est, quâm quibus illæ recentes reliquæ in 12° Authorum Londinenses. Elzevirianarum eleganti-am voluimus imitari; non (utì Petrus Burmannus pro singulari suâ humanitate nos traducit) *palmam præripere*; *brevi* (quod ait) *tempore magnum satis veterum scriptorum numerum effundentes*: scilicet *festinatione summâ & non alhibitis in consilium diversis virorum doctorum curis & animadversionibus illas modò editiones expressisse vîsi, que famâ & sermonibus vulgi optima esse jactantur.*

Neminem hactenus immerentem aggressis, & immerito lacefritis liceat nonnihil reponere, bonâ glorioſi professoris veniâ, qui magnam satiis commentariorum paſſim conqueritorum mollem in nuperam suam Velleii Paterculi editionem (brevi longône tempore parum interest) effudit. Liceat autem affirmare, nos in nostris editionibus non fuisse usque adeò præproperos, incuriosos & inconsultos, ut *virorum nec-vulgarium animadversiones, editionesque* (quoties haberi potuerunt) antiquissimas & à famâ ac sermonibus vulgi remotas non consuluerimus; quamvis humilis & exigua nostrorum librorum forma, ad Burmannianam amplitudinem non intumescens, sed puerorum magis quâm virorum usibus

usibus destinata & accommodata, vegrandes istas variantium lectionum sarcinas reliquāmque istiusmodi miscellæ farraginis pompam & apparatum non caperet. At in contexendis de novo (qui etiam eruditis forsan profuerint) indicibus, poetarum præsertim, multum temporis & operæ impensum fuisse, nemo, nisi injustissimus rerūmque istarum insciens ac inexpertus, non facile conjicit. Editor tamen, uti non ad Burmanni *amplis & ingenii & doctrina copiis* prætumidi famam, ita neque ad illius insolentiorem in sententiâ de alienis operibus ferendâ dictataram aspirat; suâque contentus industriâ, nemini omnium, qui ipsi in eâdem arenâ præeuntes facem prætulerunt, famam derogat; de eluendis (etsi posset) quas is censor nostris opusculis imprimere conatur, maculis neutiquam sollicitus. Dum instructiores alii suas messes accumulant, ipse pauperculus suum interim offert manipulum. Ingenti Græviani nominis gloriâ & autoritate permotus, insignem tanti viri discipulum & successorem lubentissimè agnoscit eruditione, exercitato scribendi stylo & famæ celebritate superiorem; nec cum illo aut quovis alio, nisi alaci in litteris aliquatenus promovendis conatu, modestâ virium propriarum æstimatione, candidoque de omnibus & candidis & litterarum amantibus judicio, statuit contendere. Ægre feres, lector, longo epistolæ ambitu moram tibi fieri ac fastidium: sanè absque clarissimo isto Suffeno fuisset, qui nostris laboribus detraxit, cujusque iniquas cavillationes negligere præstat,

quām talibus litigii implicari ; te brevi-
or detinuissest præfatio. Vale ; & siquid fructūs
ē nostris conatibus unquam perceperis, laborantes
& bene mereri studentes gratiā protege ; sin
minūs, tentantibus & bene volentibus veniam
saltem indulge.

Londini 1719.
8. Cal. Octob.

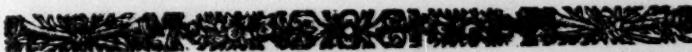
E R R A T A.

Pag. 18. v. 20. diriguere P. 59. v. 19. populandam P. 60.
v. 5. vultu. P. 61. v. 1. Necdum P. 69. v. 23. provocem
Tinra, ubi occurrent, letter benignè condonabis.

vi-
tūs
tes
fin
am

JO. BONEFONII
BASIA.

ЛИОНИЗОВО

А Г В А

J

M
U
I

L
C
P
L

D
S
M
V
H
S

JOSEPHUS SCALIGER,
JULII CÆSARIS FILIUS,
In Basia Bonnefonii.

Rodite aurea scripta Bonnefoni,
Prodi candida Musa Bonnefoni,
Ut doctis etiam Italica pudorem
Imponat, quibus in Poëticâ assis
Non est Gallia terra: namque solis
Romuli popularibus Remique
Musarum attribuunt salem atque gustum;
Ut quorum patrios utrinque fines,
Infernæ mare cingit aut supernæ.

Nos vappæ sumus, atque Apollinares
Lixæ, Musica castra pervagantes,
Quos nec Italica aura vagientes
Primùm adflaverit, aut Latina mamma
Lac immulserit humidis labellis.

Tu contrà Ausonios pereleganti
Doctos carmine provocas poëtas;
Sic est materies boni poëtæ,
Merx est publica, quam Dii benigni
Vendunt omnibus improbo labore;
Hanc, cui non lubet esse negligentem,
Docta Musicae in artis officinâ,
Sub incude laboris usque tundens,
Se fabricat, & sui artifex fit;

Nec Romæ satîs est fuisse natum,
Nam sit, non modò nascitur Poëta.

STEPHANUS PASCHASIUS
in Basia Joan. Bonefonii.

HINC tua si dentur, Veneris mihi dentur &
Aspernor Veneris basia, sumo tua. [illinc:
Cur ita? Nimirum quæ nec̄tis, basia mille
Intus habent Veneres; in Venere una Venus.

CL. BINETUS ad Janum Bonefium.

SIC verum fateare, sic amabò
JANE, mi fateare vel roganti,
Tuum ut sponte tui arguunt amorem
Versus aureoli venustulique.
Tén' tota aureola & venustula illa,
Formarum unio Pancharillula illa,
Illa cæsiolis micans ocellis,
Illa amabilis atque amica (si fas
Pæto ex lumine suspicari amorem)
Tuis ipsa etiam obligata vinclis,
Grato carcere distinet, ligatque
Vivis bella puella te catenis?
Quis non invideat beatitatem
Illam, si liceat tuos lepores
Ruptos assiduâ osculatione
Ejus humidulæ innatare linguae,
Disertaque, citaque, flexilique?

At me blæfula (nec pudet fateri)
 Condit languidulum Melina melle,
 Illa languidulæ Melina linguæ:
 Et cùm Musa mihi facetiarum
 Spirat quid, subitò in sinum recondit.
 At si mî quoque jam fororiantes
 Paulùm jam pateant manu papillæ,
 Si porcat fitientibus labellis
 Oris oscula delicatioris,
 Una & nectareos propinet haustus,
 Quis non invideat tibi mihique,
 Jane, illam aureolam beatitatem?
 Sed quam non potes invidere nobis,
 Quam non ipse tibi invidere possum:
 Bella Panchari, bella si Melina es,
 Si quantùm poteris amare, utrumque amatis.
 Cæteri invideant & usque & usque:
 Quisquis invidet, is suum fatetur
 Crimen invidiâ, probatque fese
 Plenum ruris & inficetiarum,
 Qui nec novit amare, nedum amat.

JOAN.

R
C
R
A
H
J
C
I

JOAN. BONEFONIUS ARVERNUS,

*Ad Jacobum Guellium, Regis Catholici
Procuratorem.*

Se ab amore revocari non posse scribit.

Guelli, juvenum eruditiorum
Vel ipsâ invidiâ fatente princeps,
Quid Bonefius hîc tuus negoti
Gerit, quâ valet, anxior requiris?
Ludo carmine, quo tener Catullus
Lusit, & teneri æmulus Catulli

Ille Plinius, atque Calvus ille;
Quo tu in carmine si tui Bonefi
Et salem minùs & minùs leporem,
Certè nequitiam satîs probabis.
Et nunc molle mihi & suave quiddam
Ridentes oculos meæ puellæ
Ad cœlum lepido vocare vîrsu;
Eosdem quoque nunc ferocientes
Juvat stringere sæviore iambo.
Quid tu, inquis, Venerem jocóisque cantas,
Cui Phœbi finè more sævientis
Ille immane sonans minatur arcus?

B

B A S I A

Canto. Nam quid ego illa pertimescam,
 Quibus me juvet interisse, tela?
 Quem Cupidineæ nocentiores
 Premunt ossibus intimis sagittæ,
 Et nocentius omnibus venenum,
 Quo, velut Tityi jecur renascens,
 Sic semper pereo, ut perire possim.

I D E M

*Ad Antonium Cotellum Senatorem
 Parisiensem.*

Pancharillæ formæ elegantiam describit,
 quâ se captum ait.

NAM quid dissimulem? Illa me, Cotelle,
 Nympharum domina, illa Pancharilla,
 Prima militiæ hujus insolentem,
 Et cupidinæ rudem palæstræ,
 Cepit flammeolis suis ocellis,
 Vinxit aureolis suis capillis.
 Ut vidi, furor & malignus error
 Me mî surpuit: ille me genarum
 Fulgor lubricus, ille Pancharillæ
 Pudor virgineo natans in ore:
 Risus ille decens, & ille candor
 Fuci nescius, ille me vetusti
 Splendor sanguinis; illa liberalis
 Indoles animi, illa mens senilis
 Ætate in tenerâ, tenórque constans,
 Ille corporis elegantioris

Cultus simplicior, & illa vultus
Majestas placida & serenus ardor,
Ille frontis honos patentis, ille
Me supercilii nigellus arcus,
Dentiumque duplex eburnus ordo,
Et menti bifidi decor venustus,
Spira illa auriculae rotundioris :
Illa blaesula, mollicella verba:
Illa me capitis nitens columna,
Emendatior omnibus columnis,
Castigator omnibus figuris :
Illae marmore purius nitentes
Papillae teretes, suas Diana,
Et quas esse suas velit Dione,
Obstrinxere sibi arctiore vinclo.
Illo carcere pectoris reposti,
Illi me pedicis profundi amoris
Æternum sibi Pancharilla vinxit.
O custodia carceris benigni!
O dulces pedicæ! o beata vincia!

JOANNIS BONEFONII
ARVERNI
BASIORUM LIBER,
Qui inscribitur PANCHARIS.

BASIUM I.

*Quo petit, ut Pancharis ipsi basiis animam
exsugat.*

Nympha bellula, Nympha mollicella,
Cujus in roseis latent labellis
Meæ deliciæ, meæ salutes;
Nympha, quæ veneres venusta tota
Omnis omnibus una surpuisti,
Amabo, mihi basium propina,
Quo tandem meus acquiescat ardor.
Ah! ne basiolum mihi propina,
Nam contrà magis excitatur ardor:
Sed mihi fuge animam halitu suavi,
Dum nil quicquam animæ mihi superfit.
Ah! ne, ne mihi animam, puella, fuge:
Namque exors animæ quid ipse tandem,
Quid sim vana nisi futurus umbra,
Et errans Stygiis imago ripis?
Infaustis nimis ah! nimisque ripis,

JOANNIS BONEFONII.

5

Quæ nullam venerem & suavitatem,
Nullas delicias jocosque nōrunt.

Imò tu mī animam, puella, fuge;
Suge, dum mī animæ nihil superstis;
Dumque molliculi comes Catulli,
Dumque molliculi cōmēs Tibulli,
Eam pallidulas & ipse ad umbras,
Et errem Stygiis imago ripis.

Tum vicissim ego, Pancharilla, fugam.
Tuæ florem animæ suaveolentis,
Dum nil quicquam animæ tibi superstis;
Dumque Lesbiolæ Catullianæ,
Dum comes Nemesis Tibullianæ,
Eas pallidulas & ipsa ad umbras,
Et erres Stygiis imago ripis.
Namque illuc etiam suos amores
Exercere piæ feruntur umbræ;
Et illuc Nemesim suam Tibullus,
Et illuc quoque Lesbiam Catullus
Fertur pallidulo ore suaviari.
Sic illuc, mea Pancharilla, tete
Pallens pallidulam suaviabor,
Illi ut primi etiam duces amoris,
Palmā jam veteri superbientes,
Et se à me fateantur & stupefiant
Victos multivola osculatione.

BASIUM II.

*In Acum, à quā petit, ut pectus Amica
potius quam digitos imposterum
cuspide pungat.*

DI C, Acus, mihi, quid meæ puellæ
Illa candidula, illa delicata
Albis candidior manus ligustris;
Quid læves digiti tenellulique
Tantum commeruisse vel patrâsse
Possunt, ut toties & hos & illam
Configas stimulo ferociente?

Ah! ne molliculas manus, inepta,
Ne læves digitos & immerentes,
At pectus stimulo acriore punge,
Pectus durius omnibus lapillis,
Durius scopulisque rupibusque.
Hic stylum altius altiusque fige;
Hic acuminis experire vires.
Quòd si mollieris meam puellam,
Dii! quantam hinc referes superba laudem!
Hâc te cuspide vulnerâsse pectus,
Quod nullis potuit Cupido telis.

BASIUM III.

*Ad Catellum Pancharidis suæ, cui fortunam
invidet.*

QUIS, barbatule, quis tuam, Catelle,
Non tibi invideat beatitatem?

JOANNIS BONEFONII. 7

Quem mulcere manu solet nitenti,
Et solet tenero sinu fovere,
Illa lux animi Diana nostri;
Cui tot blanditias, tot usque & usque
Lusus ingeniosa factitare:
Quem sic deperit impotente curâ,
Ut five illa domi quieta degat,
Seu foris paret ambulationem,
Unum te socium domi forisque,
Unum te comitem viae requirat:
Et quum sese epulis paravit illa,
Tu conviva Deæ advocaris usque:
Tuni dapes tibi delicatiores
Hinc & indè legit, tibique lectas
Blanda porrigit, & ministrat uni.
Mox ubi est epulis fames adempta,
Novis deliciis beare certat.
Nunc te lacteolæ inserit papillæ,
Nunc humentibus admoveat labellis;
Et tot prodiga basiationes
Uni nectareo propinat ore,
Quot nec Lesbiam suam poposcit
Vates multivolus, Catullus ille,
Catullus pater osculationum.
Quid beatius, ô tener Catelle,
Quid his amplius expertissime possis,
Avarus licet improbusque voti?
At beatius ampliusque quiddam
Dat Diana tibi, dat illa quiddam,
Quod sperare licet Diis nec ipsis.
Adsciscit socium thori Diana,
Et te virginæ locat cubili,
Felix ô nimis, & nimis Catelle!

Amate usque adeò meæ pueræ!
 Quis, barbatule, quis, Catelle, tantas
 Non tibi invideat beatitates?
 Queis sperarè nefas beatiores?

B A S I U M . IV.

*Execratur dentes, quibus inter osculandum
 papillas Domine læserat.*

ODens improbe, dire, ter sceloste,
 Dens sacerrime, dens inauspicate,
 Tún' tantum scelus ausus, ut papillas,
 Illas Pancharidis meæ papillas,
 Quas Venus veneratur & Cupido,
 Feris mortibus ipse vulnerares?
 Nec tecum reputas, miserie, quanti
 In te numinis excitâris iras?
 Qui dum Pancharidem meam lacefisis,
 Omnes & Veneres, Jocos, Amores,
 Et quantum est Charitum, simul lacefisis.
 At tu hōc pro scelere impioque facto
 Ne mi irascere, blanda Pancharilla:
 Namque testor ego tuos ocellos,
 Amo quos ego plus meis ocellis;
 Et testor Veneris, tuumque numen,
 Quo majus mihi sanctiusque nullum;
 Non has lēdere mens fuit papillas,
 Non has mens mihi, Diuā, vulnerare.
 Verūm ut se exeruit mihi superbus
 Tuarum ille decor papillularum,
 Et has impulit ardor osculari.

Ipse ardentius æstuans furénsque,
Compressi has nimiùm atque vellicavi.

Hoc meum scelus impiúmque factum est,
Pro quo mille adeò subire poenas,
Pro quo mille velim subire cædes.
Si tantum scelus impiúmque factum
Ulla unquam queat expiare poena,
Ulla unquam queat expiare cædes.
At ne hòc pro scelere impióque facto,
Ne mi irascere, blanda Pancharilla;
Ne mi irascere, cui superba forma
Peccandi imposuit necessitatem.

BASIUM V.

*Præmonet Animum suum, ut cautè cum
Pancharide agat.*

QUO mi sic animus repente fugit?
Fugit, quod reor, ad meam puellam;
Ad illa aurea vincla convolavit.
Ah quò in exitium ruis, miselle?
Hi quos aureolos putas capillos,
Quæ tibi aureolæ comæ videntur,
Non sunt aureolæ comæ aut capilli:
Sed sunt vincula, compedes, catenæ;
Sed sunt retia nexilésque casses,
Quibus si semel occupatus hæres,
Peribis, moneo, ah miser peribis,
Nec ad me poteris miser redire.
Usque ab unguiculis meam pererres,
Totam denique Pancharin retractes;

Illiū licet ebrius lepore
 Incubes oculis, labris, papillis;
 Verūnā cautiū invola capillis.
 Nam prædico iterūmque tertiumque;
 His si retibus occuperis unquam,
 Peribis miser, ah miser peribis,
 Nec ad me poteris miser redire.

B A S I U M VI.

Ad Matthiam Bruerium, Proprietorem
 Parisiensem.

*In amore jam incepto se perseveraturum
 scribit.*

QUID tu me indomitum, Brueri, compesce-
 re amorem,
 Ardorēmque animi dissimulare jubes ?
 Hei mihi ! difficile est animum tractare furentem ;
 Difficile urentes occuliſſe faces.
 Ecquid ego intuear lentus formosa puellæ
 Lumina, flammeolis irrequia notis ?
 Intuear niveo turgentes orbe papillas,
 Aureolásque cōmas, marmoreóſque ſinus ?
 Nec liceat libare ſinus, teretēſque papillas,
 Nec liceat cupidō figere dente genas ?
 Non oculis ausim, non oscula ferre capillis,
 Oscula vel regnis anteferenda mihi ?
 Ah ! pereat, qui ſic moderari pectoris æſtus ;
 Ah ! pereat, qui ſic lentus amare potest.

JOANNIS BONEFONII. II

Excubet indè licet duræ custodia matris,
Excubet indè viri suspicioſa fides;
Garriat hinc vulgus, tacitōque immurmuret ore,
Et toto fiām fabula nota foro;
Nec duras matrum excubias, vel torva mariti
Lumina, nec vulgi murmura vana moror.
Sint fora, templa, viæ, portus, populoſa theatra,
Et fint ardoris conſcia rura mei.
Sic vixere patres, rexit quos aurea virgo,
Et quos falciferi ſceptra beata ſenis.
Errabant mixti nudis per rura pueri,
Et ſuus hærebat cuique perennis amans.
Longos alloquii ſoliti producere ſoles,
Mille & blanditias, mille ciere jocos;
Gaudia ducebant nullo intercepta pavore,
Gaudia quaæ Cyprio tota liquore madent.
Difſimulent ſimuléntque alii, & pro tempore ſingant;
Hæc me libertas, vitaque avita juvat.
Nam quid nos caſto velum obtexamus amori?
Prò Venus! an ſcelus eſt numen amare tuum?
Nec Di ergo ſceleris, ſceleris nec Jupiter expers;
Denique pars coeli criminē nulla vacat.
Quis Phœbi Chionem, quis Bacchi Gnosida nescit?
Quis falsi raptus per freta longa bovis?
Cui vel olorini non cognita furta Tonantis,
Aut ducta Herculea mollia penſa manu?
Vivamus, mea lux, Divumque exempla ſequamur;
Ire juvet, quod nos æftus amoris agit.
Si ſcelus hoc, peccem Divis auctoribus ultro;
Nec me poeniteat criminis eſſe reum.

B A S I U M VII.

Invitam osculabitur.

AMBO, mea lux, mei lepores,
Meum melliculum, mei furores,
Hos meique animi, meique cordis
Sine exosculer illices ocellos;
Sine exosculer aureos, & illos,
Quos Apollinis aureisque Bacchi
Ausim crinibus anteferre, crines.
Quid tu ingrata nimis, nimisque dura,
Id tu præmioli tuo poëtæ,
Id solatioli negas amanti?
An mi delicias facis, jocosa?
Quodque plus cupis, hoc negas roganti,
Invita ut videare mi dedisse?
Invitam licet ergo te prehendam,
Et collo injiciam manus, & ora
Conferam oribus, & labella labris;
Et neges licet usque pernegesque,
Lucterisque mihi, & mihi mineris,
Usque ad basia mille basiabo:
Tum me morsibus hinc & indè figas,
Et os unguibus hinc & indè vellas,
Nec morsus metuam unguiumve fulcos.
Quin quantò altius unguibus notaris,
Quantò fixeris acriore morsu,
Tantò basia pressiora figam,
Tantò & ipse premam arctiore nexu.
O mellitula proelia! ô suaves
Dentium mihi morsificationes!

Vis, ô Panchari, me beare? semper
Mihi basia pernega roganti,
Semper ut rapiam, fruárque raptis.

B A S I U M VIII.

Amicæ salutem precatur.

SAlve mélque meum atque amaritudo;
Otiúmque meum, negotiúmque;
Meus Phosphorus, Hesperúsque, salve.
Salve, lúxque mea, & meæ tenebræ;
Salve, errórque meus meúsque portus.
Salve, spésque mea & mei pavores.
Salve, nilque meum, meúmque totum.
Sed quid pluribus? O ter ampliúsque,
Salve, tota Acharísque Pancharísque.

B A S I U M IX.

Vult, ut Domina affiduè ipsum exosculetur.

DA mî ocellule, da tenelle mî flos,
Da columba mea atque turturilla;
Tot incendia cordis æstuantis
Compescam tepido imbre basiorum.
Da, rore humiduli tui labelli
Rigem pectoris igneum furorem.
Eheu quid volui? heu puella, paree,
Et hæc flammea submove labella,
Queis auges animæ furentis æstus,

Et torres magis, & magis peruris,
Ut planè misero nihil superfit,
Quam mox in tenues eam favillas.

Ah quid flammea submoves labella,
Osque ab ore meo repente vellis?
Profer flammea, profer haec labella,
Et torre assiduo igne basiorum.
Istis me juvat ignibus perire:
Octao veluti rogo probatus
Hinc coelum novus Hercules revifam.

B A S I U M X.

*Miratur suavitatem & amaritudinem
Pancharillæ.*

CUM sis mellea tota, tota suavis,
Ut mellita magis nec ipsa mella,
Nec sit suavior ipsa suavitudo;
Qui tot spicula delibuta felle
Evibras oculis, tuisque labris
Tantam amaritatem mihi propinas?

Rursus tu quoque Pancharilla, tota
Cum sis fellea, sis amara tota,
Magè ut fellea sint nec ipsa fella,
Non amarior ipsa amaritudo;
Qui tam dulcia mella basiorum,
Tam dulcem ambrosiam mihi labella
Propinant tua? qui tuis ocellis
In me spicula tam benigna vibras?
An vis ista tui est, Puella, ocelli?
An vis ista tui est, Puella, labri?

Ut me felle beent suaviore,
 Ut me melle necent amariore.
 O amarities nimis suavis!
 O amara nimis suavitudo!

BASIUM XI.

*Exoptat se florem illum esse, quo uteretur
 Amica.*

ERGO, floscule, tu meæ puellæ
 Hoc florente finu usque conquiesces?
 Ergo tu Dominæ meæ papillis
 Beatus nimis insidebis usque?

O si, floscule, mi tuâ liceret
 Istâ forte frui, & meæ puellæ
 Incubare finu, atque desidere
 Hos inter globulos papillularum,
 Non sic lentus inérsque conquiescam.
 Non sic insideam otiosus usque.
 Sed toto spatio inquietus errem,
 Et feram finui, ferámque collo
 Mille basia, mille & huic & illi
 Impingam globulo osculationes.

Nec mihi satîs hæc putés futura:
 Namque & discere curiosus optem,
 Quid discriminis inter hunc & illum,
 Et quantus tumor hujus illiusque;
 Quantùm albedine præstet hic vel ille;
 Quantùm duritie hic vel ille vincat;
 Sinistérne globus, globúsne dexter
 Figurâ placeat rotundiore;

An dexter globus, an globus sinister
 Papillā rubeat rubentiore:
 Explorem quoque, quò beata ducat
 Illa semita, quæ globos gemellos
 Sic discriminat, & subesse clamat
 Mellitum magis elegánsque quiddam:
 Indagem quoque, quicquid est latentis,
 Et labar tacitus, ferárque sensim,
 Usque Cypridis ad beata regna.

At mī Pancharidis meæ papillas
 Nec summo licet ore suaviari,
 Nec levi licet attigisse palmā.
 O fortē nimis asperam atque iniquam!
 Tantillum illa negat mihi petenti,
 Tantillum illa negat mihi scienti;
 Quæ tantum huic tribuit nec id petenti,
 Quæ tantum huic tribuit nec id scienti.

B A S I U M XII.

*Beatum se prædicat, si Domina sua illius
 memor sit.*

ICor ocyùs ad meam puellam.
 Dic, ut me coquit ardor insuetus:
 Dic, ut mille premunt amaritates:
 Dic, ut imbre mihi pérenniore
 Madent lumina: dic, ut ipse vitam
 Hic traho anxius inquiésque curis.

Sed inter tamen has amaritates,
 Has inter lacrymas & inter ignes,
 Si tantùm meminit puella nostri,
 Dic me vivere vel nimis beatum.

BASIUM XIII.

*Παρεστολῶ instituit inter cometam Ἐ^Ω
Pancharidem.*

Qualiter exoriens ferali crine cometes
In seſe populorum acies convertit & ora
Undique, & insolito percussas lumine mentes
Territat; horrescunt diræ formidine cladis
Mortales, certique pavent incendia belli:
Sic ſe ubi Pancharidis puro jubar ore coruscans
Exerit, & coeli major micat ignibus ignis;
Hærent obtutu populorum lumina, & alto
Corda pavent ſuſpensa metu bellique necisque,
Flammarumque animis trepidantibus incubat horror.

BASIUM XIV.

Spernit Dominam propter fastum animi.

SIC me Neæra contumacior ſpernis?
Sic despicaris & fero fugis corde?
Fugis ſuperba, & vota ſupplicis rides?
Ridebo & ipſe tete, & invicem durus
Te deſpicabor, perfida, & tuos fastus
Fastu retundam: jámque tu mihi longum
Vale, Neæra indigna cantibus noſtris,
Indigna Muſis. Marſyas tibi ſemper
Tuos habeto, téque Marſyæ ſemper,
Gens inficeta, plena ruris, iuſuſa,
Averſa Muſis. Rurſus δ mihi rurſus

Vale, Neæra, dedecus puellarum,
 Urbisque probrum. Nam quid ipsa me spernis,
 Quid despicaris? quem Turilla formosa,
 Turilla blanda, flos Turilla Nympharum
 Complexa sponte vindicatque jamdudum,
 Sibique poscit: quæque jam meo cantu
 Superba tollit arduum caput cœlo;
 Et se Corinnis séque Lesbiis confert.

At tu, Neæra, quàm tuam vicem quondam
 Tacita dolebis, & tuum argues fastum!
 Quàm me requires & vocabis incassum!

B A S I U M XV.

Conqueritur fugam Pancbaridis.

QUÒ sic, Diva, fugis? quid sic deserta pererrans
 Avia, nec nostrī nec memor ipsa tui?
 Non metuis, Fauni ne, dum incomitata vagaris,
 Injiciant rapidas in tua colla manus?
 Hos tu, Diva, tuis longè complexibus arce,
 Nec patere ingenuis oscula ferre genis.
 Nec verò sic te oblitam nostrique tuique
 Crediderim, licet est suspiciosus amor:
 Ut quibus effœtos artus depasta senecta est,
 Queis vires penitus deriguere gelu;
 Et denso vestita quibus præcordia villo,
 Et suffusa genis hispida barba riget;
 Anteferas, mea vita, mihi, cui corpore sanguis
 Integer, & pingit prima juventa genas.
 Quanquam adversa mihi & nimium contraria votis,
 Non adeò adversam te tamen esse putem.

At vos vel manibus, Fauni, violare puellam
 Parcite, delicias nec temerate meas;
 Furtivâ nec falce meas invadite messes:
 Totus ut hujus ego, tota puella mea est.
 Sed quid te deserta juvat per lustra vagari,
 Tótne per anfractus me, mea vita, fugis?
 I, fuge per nemora & saltus, per inhospita tefqua:
 Per nemora & saltus, per quoque tefqua sequar.
 Invia nulla mihi fuerit via, sive natatu
 Flumina, seu cursu vis superare juga.
 Nec me vel densus lapidosæ grandinis imber
 Arceat, aut rapidi vis furiosa Noti.
 Nec me flagranti revocârit Sirius astro,
 Nec nivis æternæ terra adoperta gelu.
 Nil me terruerit; quin quod natura pavórque
 Iügenitus refugit, sponte capesset amor.
 Fallor ego? haud nostros sic aversaris amores:
 At tentare lubet, quàm mihi certa fides.
 Non igitur pulsata mihi tot planctibus astra,
 Non mihi tot sylvis carmina dicta tuis,
 Tot suscepta mihi discrimina cæca viarum,
 Tot superati æstus, tot superatae hyemes:
 Tot mihi decursæ per opaca silentia noctes,
 In te sunt animi pignora certa mei.
 His licuit tentâsse satís. Jam parce labori
 Ingrato; ingratæ, lux mea, parce fugæ.
 Sed fugit ah, ventisque preces ludibria mandat;
 O nimium fortis aspera fata meæ!
 Sic ego sum duræ natus servire puellæ?
 Sic erit, immitis semper ut angat amor?

B A S I U M XVI.

Exaggerat felicitatem & infelicitatem in osculando.

DOnec pressiùs incubo labellis,
Et diduco avidus tuæ, puella,
Flosculos animæ suave olentes,
Unus tum videor mihi Deorum,
Seu quid altius est beatiúsve.

Mox ut te eripis, ecce ego repente,
Unus qui superum mihi videbar,
Seu quid altius est beatiúsve,
Orci mi videor relatus umbris,
Seu quid inferiúsve tristiúsve.

B A S I U M XVII.

Expetit modum in osculando.

TUNE Pancharidis meæ labellis,
Infelix Anime, ausus incubare?
Aeus fugere mella basiorum?
Aeus nectare delicatiore
Tete proluere? heu miselle, parce:
Nam dum fugere mella, dumque nectar
Credis eibere, eibis venena,
Et incendia fugis & furores.
Non sentis etenim, ut tuos per artus
Erret flamma furens, latensque virus
Serpit in jecur intimisque venas;

Dum tu incautior hinc & indè fugis,
 Et hauris dominæ meæ labella.
 Maligna ah dominæ nimis labella,
 Quæ me tam miseris modis habetis.
 Ne sœvite adeò, labella bella;
 Sœvistis satís atque torruistis;
 Nunc restinguite flamm eos calores:
 Nunc disperdite fluctuans venenum:
 Paulùm basia vestra temperate:
 Volo basia, non venena & ignes.

B A S I U M . XVIII.

*Excratur Pancharidis pulchritudinem, quâ
 captus erat.*

SAlvete, aureolæ meæ puellæ
 Crines aureolique crispulique;
 Salvete & mihi vos puellæ ocelli,
 Ocelli improbuli protervulique;
 Salvete & Veneris pares papillis
 Papillæ teretesque turgidæque;
 Salvete æmula purpuræ labella;
 Tota denique Pancharilla salve.

Quin vos aureoli perite crines,
 Et vos improbuli perite ocelli,
 Vos & turgidulæ perite mammæ,
 Perite æmula purpuræ labella;
 Tota denique tota tu perito.
 Quâ visâ perii repente totus.

B A S I U M XIX.

Dicit lachrymas Pancharillæ non esse lachrymas, sed flamas & incendia amoris.

AT mî dicite, lachrymæ tenellæ,
Vos, quæ candidulæ meæ puellæ
Os argenteolo rigatis imbre,
Qui fas nascier his puellæ ocellis,
Qui toti igneoli undequaque spargunt
Tot incendia missilésque flamas?

Verùm fallor ego, & tuæ, Puella,
Quæ mihi lachrymæ & putantur imbres,
Non sunt hæ lachrymæ aut aquofus imber;
Sunt incendia flammeæque guttæ,
Quæ me sic adeò intimè perurunt,
Consumpta ut rapidi caloris æstu
Jam mî pectora tota colliquescant.

Quid jam non igitur miselli amantes
Sperent aut metuant? quibus creare
Undam flamma potest & unda flammam.

B A S I U M XX.

*Scribit se nunquam post hac aditum
Pancharillam.*

QUID, ô Cupidinis duces
Ocelluli lascivuli,
Me prodistis insciūm,
Ausi tueri fixiūs

Vultus puellæ lubricos?

Quorum nitore, ceu novi

Perculsus ictu syderis,

Humum repente corui.

Quid, ô pedes audaculi,

Me sic iistis perditum,

Dum me vagantem fistitis

Ad illa divæ limina,

Ubi furore fauci,

Hanc penè vitam liquimus?

Quid, ô manus protervulæ,

Sic irruistis in finum,

Et lacteas papillulas,

Ut hinc amoris diffluens

Serpensque sensim in intimos

Artus venenum cor mihi

Pectusque totum absumeret?

At ipse vestram comprimam

Ferocientem infaniam,

Et turgidos licentiâ

Istos domabo spiritus.

Nam vos, pedes audaculi,

Premam deinceps compede;

Et vos, manus protervulæ,

Arctabo duri vñculis;

Et vos, ocelli, fasciâ

Lascivientes obtegam:

Ut nec tueri ocelluli

Vultus puellæ lubricos;

Nec involare vos manus

In lacteas papillulas;

Nec illa posthac vos pedes

Possitis unquam sistere

Ad Pancharillæ limina.

BASIUM XXI.

Petit à Cupidine, ut finem basis imponat.

AN non, sæve puer, satís supérque esti
Tot me pectori parturire flamas?
Tot ignes premere intimis medullis,
Ni suspiria ventiléntque flamas,
Accendantque animi æstuantis ignes?

Jam suspiria, jam modum furori
Tandem ponite: sat meos per artus
Furit flamma, furit malignus ignis.
At vos, ô lachrymæ profusiores,
Adeste, & miserum levate amantem;
Adeste, atque animi æstuantis ignes
Contrà immersite largiore rivo.
Heu! qui me lachrymæ levare possint,
Quîve extingue tot caloris æstus,
Quas incendia, quas mei voraces
Flammæ pectoris eibere totas?

BASIUM XXII.

*Conqueritur cor suum à Pancharide effe
furto ablatum.*

ERrabam in sylvis; erranti retia mille,
Mille puella plagas infidiosa parat.
Occupat incautum, córque in sua retia tandem
Trudit, & æternâ compede dura premit.

Hei

Hei mihi! sic casses, sic vincula necis amanti?

Hei mihi! sic misero cor violenta rapis?

Non queror esse tuum; sed eram quod sponte daturus,

Cor mihi te furto surripuisse queror.

BASIUM XXIII.

*Queritur de Pancharide, quod illa sit sævior
maligniorque tonitru & fulmine.*

VEni ad Pancharidem meridiatum,
Quum mox insolito fragore cœlum
Concussum tonat, igniumque latè
Trisulcis jaculis coruscat æther.

Illa fœmineo pavore languens
Ruit protinus in sinus amantis:
Et serva miseram, inquit illa, serva.

Ego sollicitam & nimis paventem
Sustentans gremio, quid, ò puella,
Quid me poscis opem? jubelsque, tete
Ut servem, nimiū meticuloſa,
Quæ sic fulgura vana pertimescis,
Tonitrûsque paves inane murmur?
Quin me me miserum, puella, serva,
In quem letiferis tuis ocellis.
Multò fulgura tu maligniora,
Multò fulmina sæviora vibras.

B A S I U M XXIV.

*Comparationem facit inter semetipsum, &
rosam rubentem & pallentem.*

EN flores tibi mitto discolores,
Pallentemque rosam & rosam rubentem.
Illam quum aspicies, miselli amantis
Puta pallidulos videre vultus:
Quum tueberis hanc rubore tintam,
Putes igne rubens cor intueri.

B A S I U M XXV.

*Vult, ut Pancharis eodem oculo pereat, quo
ille periit.*

AMABO, hunc mihi commodes ocellum,
Hunc tuum improbum, puella, ocellum,
Qui tot tela vibrat, vibratque flamas.
Quid aeturus eo, puella, queris?
Ut hinc tela petam, petamque flamas;
Quibus quot perii misellus olim,
Tot & tu pereas misella telis,
Tot & tu pereas misella flammis.

BASIUM XXVI.

Ad D. Franciscum Myronem, Senatorem
Parisensem.

Qualem velit amicam.

SIT in deliciis puella, Myro,
Quæ claris radiat superba gemmis,
Quæ monilibus atque margaritis
Tota conspicua atque onusta tota est:
Sit in deliciis amoribusque,
Quæ cretâ sibi, quæque purpurisso,
Et beneficiis colorat ora.

Placet, Myro, mihi puella simplex,
Cui nativa genas rubedo pingit,
Nativusque pudor: placet puella
Ore virgineo & decente cultu,
Artis nescia, negligensque fuci:
Placet denique, quæ nihil monilis,
Nil gemmæ indiga, nilque margaritæ.
Pollet ipsa sati suâpte formâ.

BASIUM XXVII.

Ad eundem.

*Conqueritur perfidiam & inconstantiam
Pancharidis, & subiungit se illam
tamen amaturum, quamvis alii
viro, militi putat, nuper serit.*

A Spice, quam dubiā, Myro, me verset arenā;
Aspice, quos ludos ludere suevit Amor.
Illa, suis quæ plus oculis me nuper amabat,
Alterius nunc est facta puella viri.
Ah genus instabile, & malefidum foemina nomen,
Quam sibi constantem non videt una dies!
Hæc erat illa fides, quâ tu jurare solebas.
Te propriāmque mihi perpetuāmque fore?
Sed non fallacis querimur perjuria lingue;
Non querimur læsos saepius ore deos.
Quæ sit facta diis, sit dñs injuria curæ:
Quos video ultores post caput esse tuum.
Te queror indigni te militis esse maritam,
Te queror ingenuam barbara vincla pati.
Ah mihi tu poteras victrix præfigere leges:
Jura mihi poteras imperiosa dare.
Nec leges mihi turpe tuas, &c jura subire:
Parere imperii nec mihi turpe tuis.
Rusticus est nimium, verique ignarus amoris,
Quem pulchræ dominæ jussa subire pudet.
Nunc te etiam, licet ipsa aliò traduxeris ignes,
Et licet odisti, semper amabo tamen.

Nunc etiam legesque tuas, tua iussa capessam:

Nunc etiam nutus imperiumque sequar.
Tu si forte mihi priscum impertire favorem,
Si miserum rursus perfida amare negas;
Finxeris at certe, certe simularis amare:
Sat mihi fictus erit, sat simulatus amor.

BASIUM XXVIII.

*Execratur Musas, utpote Pancharidis
amores non augentes.*

Te, quando nihil juvare amantem,
Quando conciliare nec potestis
Adversam nimium mihi puellam:
Ite in exitium malisque flamas,
Musæ pernicies meæ juventæ.

Nam quid illa meo superba cantu
Famam in postera secla prorogabit,
Quæ meas toties precationes
Sprevit, aspera contumaxque flecti?

Quin vos, quin potius subite flamas,
Quin vos, quin potius valete in ignes,
Camœnæ mihi non bene auspiciatae.

Verum pignus ego meique amoris,
Et meæ fidei obsides camœnas
Scelestus jubeam valere in ignes?
Ego nomina clara Pancharillæ,
Quibus vel Venus invidere poslit,
Diris devoveam ustulanda flammis?
Quin vos vivite, clara Pancharillæ
Meæ nomina; vivite, o camœnæ;

BASIUM XXVII.

Ad eundem.

*Conqueritur perfidiam & inconstantiam
Pancharidis, & subjungit se illam
tamen amaturum, quamvis alii
viro, militi putâ, nupserit.*

ASpice, quâm dubiâ, Myro, me verset arenâ;
Aspice, quos ludos ludere suevit Amor.
Illa, suis quæ plus oculis mea nuper amabat,
Alterius nunc est facta puella viri.
Ah genus instabile, & malefidum foemina nomen,
Quam sibi constantem non videt una dies!
Hæc erat illa fides, quâ tu jurare solebas.
Te propriâmque mihi perpetuâmque fore?
Sed non fallacis querimur perjuria lingue;
Non querimur læsos saepius ore deos.
Quæ sit facta diis, sit dñs injuria curæ:
Quos video ultores post caput esse tuum.
Te queror indigni te militis esse maritam,
Te queror ingenuam barbara vincla pati.
Ah mihi tu poteras viêtrix præfigere leges:
Jura mihi poteras imperiosa dare.
Nec leges mihi turpe tuas, & jura subire:
Parere imperiis nec mihi turpe tuis.
Rusticus est nimium, verique ignarus amoris,
Quem pulchræ dominæ jussâ subire pudet.
Nunc te etiam, licet ipsa aliò traduxeris ignes,
Et licet odisti, semper amabo tamen.

Nunc etiam legesque tuas, tua iussa capessam:

Nunc etiam nutus imperiumque sequar.

Tu si forte mihi priscum impertire favorem,

Si miserum rursus perfida amare negas;

Finxeris at certe, certe simularris amare:

Sat mihi fictus erit, sat simulatus amor.

BASIUM XXVIII.

*Execratur Musas, utpote Pancharidis
amores non augentes.*

Te, quando nihil juvare amantem,

Quando conciliare nec potestis

Adversam nimium mihi puellam:

Ite in exitium malisque flamas,

Musæ pernicies meæ juvenæ.

Nam quid illa meo superba cantu

Famam in postera secla prorogabit,

Quæ meas toties precationes

Sprevit, aspera contumaxque flecti?

Quin vos, quin potius subite flamas,

Quin vos, quin potius valete in ignes,

Camoenæ mihi non bene auspicatae.

Verum pignus ego meique amoris,

Et meæ fidei obsides camoenas

Scelestus jubeam valere in ignes?

Ego nomina clara Pancharillæ,

Quibus vel Venus invidere poscit,

Diris devoveam ustulanda flammis?

Quin vos vivite, clara Pancharillæ

Meæ nomina; vivite, ô camoenæ;

Nec incendia nec timete flamas:
Unum me sat̄s æstuare flammis,
Unum sit sat̄s ignibus perire.

B A S I U M XXIX.

*Comparat malum suum Venereum cum male
Promethei, Tityi, Sisyphi, &c.*

NE C cœlum assiduo madescit imbre,
Nec mare assiduis tumet procellis:
At mihi assiduo imbre lachrymarum
Ora tota madent, mihi que pectus
Curarum assiduis tumet procellis.
Non terras petit usque & usque fulmen:
At me fulminibus nocentiora
Usque tela petunt, & usque flammæ.
Non semper miserum vorat Prometheus,
Nec semper Tityum malignus ales:
At malignior usque mihi Cupido
Et fibras vorat, & vorat medullas.
Non Ixiona Sisyphūmve pondus
Urget perpetuum: at mihi perenne
Pondus incubat; at me & usque & usque
Dolorum rapit orbis inquietus.
O me ter miserum, ò nimis sinistro
Natum sydere, Disque inauspicatis!

BASIUM XXX.

Conqueritur se justam moriendi causam non habere.

NON ego, Diva, queror blandæ modulamine vocis

Quòd me excantaris, surpuerisque mihi.

Non ego, Diva, queror, dulci quòd nectare tintæ.

E labris animam mî tua labra trahunt.

Non quòd mî pæto furata es lumine pectus.

Ast unum infelix hoc ego, Diva, queror;
Dum sic occumbo, tam dulci occumbere leto,

Ut leti non sit justa querela mei.

BASIUM XXXI.

Petit basium à Pancharide, & optat, ut inter basiandum exspiret.

PAnchari, virgineos inter flos unice flores,

Panchari, pars animæ dimidiata meæ;

Cujus labra rosas spirant, violásque capilli,

Spirant cinnameum candida colla nemus;

Da mihi, da pressim lactantibus humida linguis

Basia, per longas continuata moras:

Qualia dat casto turtur sociata marito,

Qualia amatori blanda columba suo.

Nec numera, ut cupido numerabat Lesbia vati;

Illa dare ex animo, non numerare juvet.

At tu, dum cupidō miscebis basia amanti,
 Junge oculos oculis, & labra junge labris.
 Nec penitus clausā ora tene, nec aperta licenter;
 Ut nec clausā juvant, sic nec hiulca decent.
 Sat fiet ad pulsū linguis fecisse duabus,
 Innocuōque brevem dente dedisse viam.
 Occurrat veniens vénienti lingula linguae,
 Alterāque alterius mobilis ore natet.
 Nec totā committe tamen mihi p̄celia lingua:
 At summā tantū cuspide bella gere.
 Dūmque tuam exsugam, tu nostram exsuge vicissim:
 Dum te dente petam, me quoque dente pete.
 Sint voces querulæ, sint blaſula verba loquentum:
 Nec desint tremulo murmura blanda sono.
 Postremò in nostris animam depone labellis:
 Hic morere, aut certè finge petulca mori.
 Sic est; & cupidum tandem exorata beāsti,
 Estque anima in labris nostra relicta tuis.
 Omnibus è membris illuc stimulata cucurrit,
 Tanquam perpetuas hic habitura moras.
 Sic eat, & redeat toties, errētque labellis,
 Dum se animæ penitus misceat illa tuæ.
 Nec tu animam ex animâ possis divellere nostrâ,
 Ut noster nunquam dissoluetur amor.

BASIUM XXXII.

*Rogat Venerem, ut, si fortè in prælio
basiorum expiret, animæ illius hæres
esse non dedignetur.*

DUM certamina mox futura verso,
Tot mentem illecebræ meam titillant,
Solâ ut ebria cogitatione
Jam tum deficiat. Quid ergo sospes
Hæc certamina perferam cruenta,
Quem certaminis ipsa vel futuri
Cogitatio vulnerare possit?
O Venus bona, quæ bonos amantes
Una numine prospero tueris!
Hoc si me miserum impotentiore
Contingit cadere immorique bello,
Accipe hanc animam, & beatioris
Duc in florida me vireta Cypri.

PERVIGILIUM
VENERIS.

O Nox suavicula! ô bonæ tenebræ!
Tenebræ mihi luce clariores,
Quæ meam Venerem & suavitatem,
Cor vitamque meam mihi attulistis.
Nunc te possideo, alma Pancharilla,
Turturilla mea & columbulilla:
Nunc blandæ Veneri licet litare,

Longæ præmia nunc moræ referre,
Amplexûque mihi frui cupito.
Ferox, improba, dura quid moraris
Sic me languidulum? quid illa linguæ
Mella fugere, quid stiavisi auram
Oris colligere, & tenaciora
Vetas conferere invicem labella?
Quod voto tacito unicè requiris,
Cur id dura mihi negas roganti?
At prior cupias licet, pudica
Et frontis tetricæ cupis videri,
Sternens (credere si licebit unquam)
Molles nequicias libidinæsque.

At te per faculas tuas micantes,
Et haec æmula purpuræ labella
Oro; pérque genas & hunc capillum,
Qui formosa vagus flagellat ora,
Oro, pérque sinus & has papillas
Primulùm tibi jam sororiantes,
Has gemmas geminas pari decore
Surgentæ, geminis pares pyropis;
Ne cupidine jamdiu æstuantem
Eneca. Ah perii miser! quid? Imo
Jamdudum perii, nisi benigna
Faves ocyüs, ocyüsque cordis
Tot incendia, Pancharilla, sedas.
Me Venus bona, me Cupido serva;
Mī mens insolitum furit fuorem,
Neque hunc ferre potest furoris æstum.

Hæc suspiria & has preces trahebam
Imo à pectore jam neci propinquus,
Quum viætæ subitò ira detumescit,
Et mox virgineo pudore leves

Interfusa genas, & ora casto
 Spargens molliter imbre lachrymarum,
 Tota, inquit, tua Pancharilla tota est,
 Mutuo tibi mancipata nexu.
 Cum dicto simul osculum propinat,
 Ultro se admovet, & pudenter audax
 Sese in brachia nexuosa dedit.

Ego compositam aureo cubili
 Totum verto in eam furoris ignem,
 Quæ mī incendia tanta suscitavit;
 Toto corpore pronus in süaves
 Amplexus ruo; cruribusque crura,
 Pes pedi, femori femur recumbit;
 Hærent oribus ora, labra labris;
 Firmo pectora glutino cohaerent.
 Jāmque Cypridis aureæ vireta,
 Jam Cupidinis hortulos pererro,
 Vere perpetuo hortulos virentes.
 Hinc rosas teneras legens, & indè
 Narcissum, violas, amaracumque,
 Mellitis nimis atque delicatis
 Usque ad invidiam osculis fruiscor.
 Stricto corpora colligata nexus
 Confundunt animas: duellum utrinque
 Commiscent tremulæ per ora linguæ.

O quot lectulus & lucerna pernox
 Molles delicias utrinque vidit!
 Dum strictim appliciti arctiore vinclo
 Hæremus calidi, Venusque venis
 Diffusa interioribus tepente
 Artus languidulos liquore rorat,
 Alternantibus osculis utrinque,
 Occursantibus hinc & indè linguis,

Conniventibus hinc & indè ocellis.

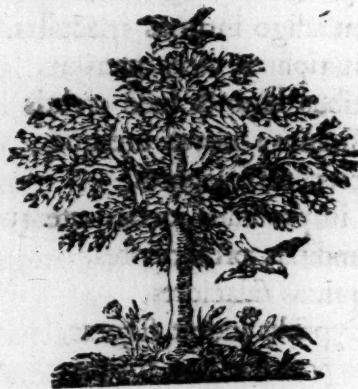
Tum dico: Superi, tenete cœlum;
 Vestram, Numina, possidete sortem;
 Dum te te teneam, alma Pancharilla,
 Dum te possideam, nec ipse cœlum,
 Nec vestram, Superi, invidebo sortem.
 Et nunc roscida labra suaviari,
 Et nunc mollibus immori lacertis,
 Nunc patrantibus innatare ocellis,
 Nunc & brachia tortili capillo
 Impedire juvat, modò osculari
 Anhelas tremulo sinu papillas,
 Papillis Veneris pares papillas,
 Altrices animæ meæ papillas:
 Nunc saltu volueri insilire collo,
 Nunc candente genas notare dente;
 Nunc errare manu licentiore
 Illa per femina, illa per polita,
 Illa marmoreo superba luxu,
 Quibus janitor excubat Cupido,
 Et sacram Veneris tuetur arcem.
 Mille ludimus osculis protervi,
 Ut colludere turturique turtur,
 Columbaeque suæ solet columbus:
 Certatimque damus notas amoris,
 Certatimque damus notas furoris,
 Et transfundimus ore semihulco
 Errantes animas & hinc & indé.
 Hæc nos prælia militamus inter
 Sudores varios anhelitusque,
 Dum fessâ Venere, artubusque tritis,
 Et jam deficientibus medullis,
 Et jam deficiente corde anhelo,

Cogor

Cogor languidulos inire somnos:
 Mox & succiduum recondo collum
 In meæ tenero sinu puellæ.
 Illa, interpositâ minùs vel horâ,
 Pungit sæpicule, atque dormienti
 Aurem vellicat, & subinde tractat,
 Et me verberat osculis subinde,
 Et parcente petit labella morsu.
 Tum me blanda iterum vocans ad arma,
 Sic, ignave, jaces sopore victus,
 Sic cessas, ait? Hic repente lento
 Sopore excutior: juvatque gnavum
 Ad Cupidinis arma profilire;
 Juvat cominus, eminus ferire;
 Et cæsim juvat & ferire punctim.
 Jámque vulnere dulce sœvienti
 Hostis transadigo intimas medullas.
 Reddit multiplices vices uterque,
 Et subfultibus hinc & indè crebris
 Spissat officium: novas uterque
 Serit delicias, serit lepores
 Uterque, improbulos jocos; uterque
 Fingit blanditias proterviiores,
 Facit nequitias salaciiores,
 Omnes Cypridis induit figuræ,
 Donec corpora miscuo furore
 In unum coëunt amica corpus.

Millies mihi milliesque salve
 Nox felicibus invidenda Divis,
 Quâ nec Juno mihi beatiorem,
 Nec possit Venus ipsa policeri.
 Salvete ò mihi candidæ tenebræ,
 Tot inter Veneres, salaciásque,

Et tot blanditias faventiasque,
Et tot illecebras lubentiasque,
Et suspiria, murmurā, & susurros,
Et convitia, mutuōsque questus,
Lusus, oscula, tinnulos cachinnos,
Rixas, proelia, mortificationes,
Iras, vulnera, lingulationes,
Vitas atque neces reciprocantes,
Et tot nequitias mihi peractæ.

JOANNIS BONEFONII P O E M A T A.

Ad DIVIONEM, Urbem Burgundia^æ
primariam.

I.

Dil te, Divio, Dii perennè servent,
Urbs amata mihi & cupita, quantum
Nulla amata fuit, fuit cupita :
Quam tot indè viri politiores,
Robertus meus, & meus Juretus,
Et Taborotius, Boneriusque,

Indè tot Veneres venustiores
Famâ nobilitant, beantque cœlo;
Una ~~sed~~ magis omnibus Turilla,
Illa lux animi Turilla nostri.

Quando, Divio, tete ego revisam ?
Quando illos legere Atticos lepores,
Robertique mei, & mei Jureti,
Et Taborotii, Bonerique ?
Quando tot Venerum aureum licebit

Jubar suspicere, aureámque lucem?
Quando fas erit & meæ Turillæ
Illa purpurea ora contueri?

At tu Divio, tu meas perennè
Serves delicias & has & illas,
Amorésque meos & hos & illos.
Sic te, Divio, Dii perennè fervent,
Urbs amata mihi & cupita, quantum
Nulla amata fuit, fuit cupita.

II.

Ad ACHILLEM HARLÆUM,
Senatūs Parisiensis Principem.

Ergo Achillem humiles adite Musæ,
Non illum populis ducem tremendum,
Illum terribilem trucémque Achillem:
Sed hunc justitiæ pium parentem,
Inter qui strepitus forique turbas,
Inter pondera publicásque curas,
Audit Pieridum pios alumnos.

Et quanquam attigit hos gradus honoris,
Quéis nil celsius expetisse justa
Potest ambitio, tamen benignus
Et Musas colit, & colit Poëtas.

Vos hunc vos humiles adite Musæ;
Et huic dicite, si suo favore
Licet Sequanicis præesse Barris,
Speratóque mili otio fruisci,
Illi carmina me parare, vivet
Quéis Achillis honos perenne in ævum,

Ut nil Mæoniden vetusto Achilli
Sit quod invideat recens Achilles.

III.

In ÆNEA M.

QUI flecti indocilis, ad fata coëgit Elisam,
Usque adeò ingratiæ certus abire fugâ;
Non Venere ille fatus, non blandi frater Amoris;
At verè Æneas æneus ille fuit.

IV.

Ad JACOBUM FAIUM,
Advocatum Regium in Senatu Parisiensi.

Super partu uxoris.

TE, Fai, pater omnium leporum,
Autum gratulor elegante prole.
Nam quid gratius accidat marito,
Quam bella & lepida elegansque proles,
Casti conjugii siuave pignus?

Verum non tibi trèſve quatuorve
Natas esse putas satiſ superque?
Sat⁹ multa, satiſ puella, Fai.
Gigne, quem similem fui parentis
Olim Gallica rostra fulminantem
Et patrum & stupeat ~~corona~~ vulgi:
Gigne, in quo eniteat tua illa virtus,
Quā tu Sauromatas tumultuantes

Lenisti, & populi furentis iras.
 Nec unum esse sat̄is putato Faium:
 Sed Faui unius in locum quotannis
 Da novos liceat videre Faios.
 Hōc tu munere majus ampliūsque
 Nil dabis patriæ, tuīsque Gallis.

V.

Ad JAC. & FRANCISCUM
 GUELLIOS, fratres.

In eorum discessum.

S Alvete, ô gemini ordinis togati,
 Ocelli geminis meis ocellis,
 Et carā mihi luce cariores.
 Salvete ô iterūmque tertiumque,
 Guellii, & memores mei valete:
 Inter qui medias luis procellas,
 Et morbi gravidos furentis æstus,
 Unus in viduâ relicitus urbe,
 Et illis finè more sœvientis
 Penè Apollinis obrutus sagittis,
 Vivam nescio, vixerimve: verūm
 Seu vivam miser ipse, vixerimve,
 Æternūm mihi, Guellii, beati
 Salvete, & memores mei valete.

VI.

Ad BERNARDUM PREVOTIUM
Senatūs Parisiensis Præsidem.

Implorat illius auxilium.

P Ræses optime, te tuus Poëta,
Cliens ille tuus Bonefus orat,
Causæ subvenias pericitanti,
Quæ nec sollicitum frui quiete,
Nec illum patitur vacare Musis:
Quódque angit nimio dolore amantem,
Vetat virgine jamdiu cupitâ,
Speratisque mihi thoris potiri.

Ergo perspice, quot tuum poëtam
Ornabis meritis? Dabis quiete,
Et Musis dabis, & frui puellâ.

VII.

Ad LAZARUM COCLÆUM,
Senatorem Parisiensem.

Exaggerat illius honores.

E Xpectate diu & diu cupite,
Ades Sequanicis, Coclæ, Barris;
Ades flos hominum eruditiorum,
Ades flos hominum eloquentiorum.
Ne sperne exiguam, Coclæ, Barrum:
Non est exigua aut pusilla Barrus,

Cui Vignerius ille scriptor ingens,
 Cui denique doctus ille Popo
 Vitæ exordia luminisque debent;
 Non est exigua aut pusilla Barrus,
 Quæ, Coclæ, tuo superbit ortu,
 Et te, flos hominum eruditiorum,
 Et te, flos hominum eloquentiorum,
 Alumnum ante alios beata jactat;
 Non est exigua aut pusilla Barrus,
 Quæ terris peperit Deam potentem,
 Illam Pancharidem, Deam stupendam,
 Cui componere nulla se Dearum
 Ausit eximiæ decore formæ.
 Quid tu jam patriam, Coclæ, Barrum
 Ausis despicere & putare parvi?
 Poslunt divitiis tuam, Coclæ,
 Urbes innumeræ præire Barrum:
 Barrum nulla tuam præire possit
 Cultis ingeniis & eruditis,
 Majorisque Dex potente formâ.

VIII.

Ad AEGIDIUM DURANTEM.

*Comparat illum Catullo, illiusque dominam
 Lesbiæ.*

NE quid, Carola, Lesbiæ invideto;
 Habes, Carola, tu tuum Catullum,
 Cujus tu numeris Catullianis
 Æternum volites virum per ora;

Volat Lesbia ceu Catulliana.

Ne quid vos Latio invidete, Galli;
 Habes, Gallia, tu tuum Catullum
 Gallicis numeris Catullientem,
 Quo vix nequior elegantiōrque
 Pater nequitiæ elegantiæque
 Catullus fiet ille Lesbianus.

Et tu molliculi æmulos Catulli,
 Linguâ dispare, sed pari lepore,
 Æternis numeros premes tenebris?

Ne tantum decus invideto, Durans,
 Carolaéque tuæ, tuísque Gallis;
 Uni denique ne tibi invideto;
 Qui nulli potes invidere quidquam.

IX.

TUMULUS OTHONIS TURNEBI,

Adriani F.

ET me fas etiam est Othonianos
 Justis luctibus excitare manes;
 Fas & solvere lachrymas amori,
 Et tantò lachrymas profusiores,
 Quantò vulnere nos acerbore
 Tam crudelia perculere fata:
 Quæ dum, prò dolor! abstulere Othonem,
 Cum nato pariter suum parentem
 Abstulere iterum, duplèxque nobis
 Uno vulnere vulnus intulere,
 Nam tu patris eras imago vivax,
 Inque uno geminis frui licebat,

Et nato simul & simul parente.

Ergo nos gemitu profusiore

Et nati simul & simul parentis

Uno in funere bina prosequamur.

Sed quantò gemitu profusiore

Illa prosequar, hōc minūs parentem,

Hōc & te minūs ipse amare dicar,

Qui nato videar suum parentem,

PARENTIQUE suum invidere natum,

Et suam videar beatitatem

Invidere patri, invidere nato:

Qui nunc civibus ætheris recepti

Unā cum Jove, cum diis jocantur;

Unā deliciis & ævitate,

Et mensis Superūm ambo perfruuntur.

Ergo vivite, vivite & beati

Et nato pater, & parentē nate;

Rursus vivite, vivite & beati

Adriane parens, Othoque fili,

Unā cum Jove, cum diis jocantes;

Unā deliciis & ævitate,

Et mensis Superūm ambo perfruentes.

Et vos vivite, vos Dii beati,

Et nato simul & simul parente.

X.

Ad JACOBUM CUJACIUM,
Jacobi Cujacii Filium.

*Illiis felicitatem, suam verò infelicitatem
exponit.*

QUID Cujacide, quid? tuine vivis
Et vales memor usque Bonefoni?
Quem pridem sibi sic puella vinxit,
Sic sibi imperiosa mancipavit,
Ut nec esse memor sui feratur.
Nam tu (quod mihi fama nunciavit)
Jam tener teneram colis puellam:
Jam docet puerum puer Cupido,
Quid oris decor, insolensque candor,
Quid possit dominæ superba forma;
Et dictat numeros, quibus lepores
Amoresque tuos voces ad astra.

Ames, culte puer, ames perennè,
Et versu lerido tuos lepores,
Amoresque tuos voces ad astra:
Atque det puer o puer Cupido,
Sit cum amoribus & tua Dione,
Sit cum deliciis bene ac beatè,
Quamque mi melius beatiusque,
Quem nimis cruciat, nimisque torquet
Duro marmore durior puella.

XI.

CL. V. ERRICO MEMMIO.

MIsisti geminos mihi poëtas,
 Quos ego geminos ad umbilicum
 Legi attentiūs. Est uterque, Memmi,
 Quando judicium meum requiris,
 Sanè perlepidus perelegánsque.
 Sed quid judicium meum requiris,
 Memmi, ævi decus atque literarum?
 Cujus judiciūmque calculūmque
 Tanti omnes faciunt boni poëtæ:
 Tanti omnes faciunt viri eruditæ,
 Nil tanti ut faciant boni poëtæ,
 Nil tanti ut faciant viri eruditæ.

XII.

JOAN. CUSSÆI SENATORIS
 Parifiensis, & Renatæ Thuanæ
 Epithalamium.

REnatam, quâ non formosior altera, vidit,
 Miratúsque novas mortali in corpore dotes
 Insolitos hausit formosæ virginis ignes
 Cussæus, totísque furens incendia venis
 Imbibit: unam ardens animi sequiturque premítque;
 Unius in niveâ defixus imagine pendet.
 Nec minùs arcano consumitur igne medullas
 Parisias inter formâ clarissima nymphas,
 Nympha novas experta faces; unúmque requirit,
 Unius

Unius in vultu sperati conjugis hæret. [raris]

Quid porrò cunctaris Hymen? quóve usque mo-
tam cupidos felice jugo committere amantes?

Huc ades δ, faustisque novos conjunge maritos

Auspiciis: en te virgo, vírque integer aei

Conjunctis poscunt studiis in vota vocantes.

At jam mitte queri, jam lantas define Solis

Inculare rotas, & segnem dicere Phoeben,

Cussæ, Armoricae decus indelebile gentis.

Jam tandem advecta est astris volventibus hora,

Quâ curas lectumque leves, longumque laborem,

Et voti damnere tui, & satiere petito

Amplexu, teneræ fusus per membra puellæ;

Quam Veneri possis, quam tu præferre Dianæ.

Jam tandem advecta est astris volventibus hora,

Quâ digno conjuncta viro, dignisque Hymenæis,

Virgo, Thuanææ proles clarissima gentis,

Dulcia percipias genialis gaudia lecti,

Gaudia sollicito non intercepta pavore.

Hesperus en rutilas ortâ sub nube sagittas

Astra inter spargit, flammis en compita fervent;

Et lauro postes, & vernant festa corymbis

Atria; collucent tremulo fulgore per auras

Legitimæ tædæ, noctemque incendia vincunt:

Omnis honos, omnes coeunt ad limina fascæ.

Atque Amathontæas arces non infacia tanti

Conjugii, caramque Paphon Cytherea reliquit,

Cussæque fores cari subit hospitis hospes,

Nescio quo præter solitum conspectior ore,

Et blandâ gravitate decens. Hinc indè ministri

Pennigeri, ridensque Jocus, mollisque Juventas,

Et levis excusso volat Indulgentia fræno.

Idaliæ matrem stipant utrinque sorores,

Divinósque novæ Charitis mirantur honores;
 Mirantur geminos imitantia lumina soles,
 Certantésque comas auro, & certantia puræ
 Colla nivi, lactique sinus, & labra corallis:
 Mille animi dotes mirantur, mille lepores,
 Mille artes, exulta quibus fert nomen Olympo
 Renata, & præstat æqualibus una puellis;
 Renata & proavis & claro sanguine nata,
 Renata illius neptis veneranda Thuani,
 Qui nuper folio princeps è principe Gallis
 Jura dabat, legumque sacras tractabat habenas,
 Indocilis judex recti mutare tenorem,
 Infamique gerens impervia pectora lucro.

Quid tu autem, innuptis olim, nunc gloria nuptis,
 Quid cessas? cupidumque adeò remoraris amantem?
 I, prodi tandem, quò te vocat hora, tuisque
 Ille vocat titulis & sanguine clarus avito
 Cussæus, magni illius certissima proles
 Cussæi, quem Rex populos, latèque patentem
 Armoriam rigidâ jussit franare securi.

Ille tibi amplexusque feret noctemque beatam:
 Ille feret dulcisque jocos, perfusaque melle
 Oscula, constringens validis tua colla lacertis.

Felix ô nimium felix hâc virgine conjux,
 Felix ô nimium felix hòc conjugè virgo:
 Vivite concordes, atque arctis vincula dextris
 Necrite, quam lento constringitur Herculis arbor
 Palmite, quam premitur vitis frondentibus ulmis:
 Vivite, foecundam sobole exercete juventam:
 Et Gallis natos, Gallis properate nepotes,
 Qui leges, qui iura ferant, qui facta parentum
 Æquent, qui famam ventura in secula mittant
 Virtute insigniem, insignem præstantibus ausis.

XIII.

TUMULTUS GALICUS.

E Cquid inexpleto disrumpis pectora questu,
Gallia, & affiduis perfundis fletibus ora?
Comprime singultus, lachrymarum comprise rivos.
Expectata diu tandem lux aurea fulsit,
Quâ caput infandum, terrarum dedecus, hostis
Cælicolum diro vitam cum sanguine fudit:
Quem (si nôste cupis primæ incunabula vitæ)
Nocte sata Alecto reptantem fovit in ulnis;
Et struere infidas, tacitas innefere fraudes,
Magnorum penetrare aulas & limina regum,
Unanimes odiis docuit turbare sodales.

Ergo olim placidas latè cùm cerneret urbes
Gallorum, invidiæ violento concitus æstu
Bella movet, tentat Gallorum invadere sceptræ,
Pullatos equites nostras effuadit in oras,
Arva Palatinis per vastat Gallica plaustris:
Valefæc gentis nomen delere laborat:
Obvia quaque metit ferro; non flectitur annis,
Non ullis precibus; jugulum mucrone senile
Confodit, innocuo conspergit faxa cruento:
Sanguine rura natant, vitiantur flumina tabo.
Haud aliter stimulante fame tigrisve lupusve
In miserias pecudes, longè custode fugato,
Magnâ mole ruit, balatum sanguine longam
Exsaturat rabiem, & totis dat funera campis.

Prostituit matrum saevas ante ora puellas:
Convellit superum effigies, convellit & aras;
Impius & nostræ evertit monumenta salutis;
Vulcanum effundit templis, & sacra profanat.

Ipsas ante aras & pulvinaria divum,
 Pontificum immiti pectus transverberat ense:
 Quodque nefas dictu, captorum viscera torret,
 Nec dubitat diris epulanda apponere mensis.
 Sed qui fas putat esse fibi venerabile Christi
 Proterere occultum panis sub imagine corpus,
 Quid putet esse nefas? Animus meminisse perhorret
 Tam dirum facinus, quod nec lustrare vel ingens
 Oceanus, nec longa queat delere vetustas.

Quid Siculi quondam tale admisere tyranni?
 Cedant Thracis equi, Phariique altaria regis,
 Dira Lycaoniae cedant opprobria linguae,
 Infandaeque dapes Atrei, Siculisque juvencus:
 Tu quoque jungebas qui mortua corpora vivis,
 Quaeque per ora tui egisti carpenta parentis,
 Cedite jam: hic vicit cunctos feritate tyrannos.
 O scelus! o cunctis Erebi dignissime poenis!
 Tune Gigantae Gallorum invadere regna
 Aggressus furiis, patriaque in viscera vires
 Vertere? sacrilego sumet de sanguine poenas,
 Nec tantum, mihi crede, nefas patietur inultum
 Vindicis ira Dei, qui conspicit omnia justus
 Arbiter, & justo fontes examine plectit.
 Sic & qui patriam ferro flammque petivit
 Indomitos in corde gerens Catilina furores,
 Invisam efflavit sub acerbo funere vitam.

Non, aut fallor ego, tibi semper amica favebit
 Fortuna: adveniet tempus, quo diruta templa
 Carolus & cives caesos urbiske reposcat
 Eversas, & rura suis viduata colonis:
 Quo tua certatim populus flammantia vellat
 Lumina, sexcentis fodiat quo viscera telis.
 Adveniet tempus, quo cuspide pandat anhelias

Pulmonum latebras; tum celsa ex arbore pendens,
Quod quæsisti armis, toties quod mente petisti,
Scilicet exstabis supra regesque ducisque.

Hos tibi fata ferunt, parat hos fortuna triumphos.
Quod facis, interea confundas omnia luctu;
Nil intentatum sceleris fraudisve relinquas,
Mavortique viam laxes: quod cerca cupido,
Quoque immane nefas, ruptis rapiaris habenis.

At tu pone modum lachrymis, jam tuta pericli
Gallia, pone metus. Major tibi partus Achilles,
Sospite quo nunquam Gallorum regna labescant;
Major & Alcides, validis qui viribus hydram
Contundat, victor qui Gallas obsidet urbes
Henricus, nomenque ferens, omnenque parentis.

Ingridere, o Regum soboles, fortissime ductor
Francigenum, contraque feram fera suscipe tela.
Tu nobis optata quies, solumque pericli
Præsidium, spes, &c duris in rebus asylum:
Te simul aspicient fulgentes ære phalanges,
Terga dabunt pavidae rapidis perniciis Euris;
Ut quum aquilam coelo volucres videre minores,
Ut quum fulmineum videre armata leonem.

Nec mora; tres acies uno (mirabile dictu)
Trésque duces animi præstantes confidis anno.
Non te tristis hyems, non sævi fideris aestus,
Non acies, non districto fidentia ferro
Agmina, non latis circundata incenia fossis,
Non valles rupesve tenent, saltusve profundi:
Sed five æratas arces, five ardua bello
Oppida concutias, tibi pervia marmora reddis.
Nunc magnus Danaos astris attollat Homerus;
Pergama qui segnes occultæ fraude doloque
Vix annis cepere decem, vix mille carinis.

Sed, tamen & facinus! seménque capútque malo-
 Fax patriæ, regni prædo, communis Erinnys, [rum,
 Orbis proluvies vitali vescitur aurâ.
 Quid tua, summe Deûmi, quid cessant fulmina? quid-
 Te juvat innocuos convellere fulmine montes? [ve
 Ardua quantumvis caput inter sidera condant.
 Infandum hoc jam jámque tuis caput obrue telis,
 Nec nostras impune finas volitare per urbes.
 Hoc te orant matrésque piæ innuptæque puellæ,
 Impubes, tardique senes. Quid, summe, moraris,
 O Superûm Rector? nostris jam luctibus ille
 Confessuit, tantâque premit nos clade tot annos.
 Ah moveant te, fidereæ Rex maxime gentis,
 Tot clari bellique duces pacisque magistri,
 Quos dedit ille neci. Moveat te Brissacus ille
 Timoleon; animi nulli virtute secundus.
 Magnanimi moveat genus alto à sanguine Brutii
 Martigus. Moveant tandem crudelia magni
 Funera Guisiadæ, cui nullum prisca tulere
 Secla parem; nullo se tantùm Gallica tellus
 Principe jactabit, qui quantum possit in armis,
 Audax sensit Iber, fortæ sensere Britanni.
 An nihil ista movent? Moveat te, summe Deorum,
 Rex juvenis, sed qui antevenit virtutibus annos;
 Et fratres, quibus ille genus miserabile leti
 Proditor occultis molitur fraudibus: adfer,
 Adfer opem, adversisque tuos succumbere rebus
 Tu, Pater alme, veta, conatus frange rebelles.
 Contunde immodicos ausus, atque artibus artes
 Callidus elude, & præsens res aspice nostras.
 Audiit, & placidas tandem tot questibus aures
 Advertit, qui subjectis facilisque bonisque
 Parcit, & indomitos qui proterit & pede calcat.

Jam nox atra polum terrásque involverat umbrā,
Jámque sopor pigras latè diffuderat alas.

At Deus insomnis sceleratas sumere poenas
Cogitat, & tacitus per noctem plurima volvens
Infernāsne adigat prædonem fulmine ad umbras
Protinus, an populi manibus prosternat & armis;
Quin populus prosternat, ait, rapiatque ruátque.

Nec mora: vix radiis Auroræ nuncius altos
Stringebat montes, furiis quum Gallia justis
Confurgit, jam jámque micat seges undique ferri.
Obstupet ille furens animi, & præfigia sentit
Instantis fati: turbant præcordia diræ,
Eumenidūmque faces, & conscius horror oberrans.
Jámque illi fodunt hastis, hi lumina vellunt,
Illi humeros quatunt, populant hi tempora, figit
Ille latus, secat ille humeros, rapit ille lacertos,
Cordis hic arcanas rimatur cuspidē fibras.
Exanimum raptant urbis per compita corpus,
Insultantque alacres, & voces insuper addunt;
I, nunc captivas nobis impone catenās.
Calcandum spargunt triviis, matrūmque senūmque
Plurima turba ruunt ad gaudia. Nemo secundis
Intumeat rebus. Nimios Rhamnusia fastus
Spésque premit tumidas. Qui regibus altior ibat,
Qui jam sublimi pulsabat vertice divos,
En nudus pascit ferales in cruce corvos.

Quare age nunc tandem placidis allabere pennis,
Perpetuos habitura dies pax aurea terris;
Exulet & toto jam nunc Mars impius orbe,
Dum pia in infidos moveamus proelia Turcas.
Pulsus & Europā concedat barbarus hostis:
Hic bello laxate viam; hic se effundat apertis
Carceribus Mavors; vestras hic promite vires,

Nostris Euphratem sceptris adjungite: quæque
 Irrigat arva rapax Tigris, quæque alluit urbes
 Jordanes nitido longè celeberrimus alveo,
 Illyricosque sinus, Epirum & littora passim
 Ionio pulsata mari, sedesque vetustas
 Eripite injusti tandem ditione Tyranni.
 Hic immensa manent vos præmia: seu sit honorum,
 Seu sit opum, quæ vos rapit, intempesta cupido.

At quibus extollam verbis te, Carole regum
 Maxime, & Henricum pietate armisque potentem,
 Auctores nobis tanti qui muneris estis?
 Nam licet hic summi favor est munusque parentis,
 Vos tamen haud minimam, mortalia numina, habetis
 Partem opere in tanto. Quæ vobis præmia redet
 Gallia digna sati, tantis crepta periclis?

An viridi ex lauro statuet quercuve coronam?
 At tantis laurus meritis & civica quercus
 Inferior fuerit; neque vos mortalia tangunt.
 Vos, ò divini vates, quos gurgite sacro
 Proluit, & cytharæ pater insignivit Apollo,
 Concinite æternas tanto pro munere laudes:
 Gaudent humanæ laudari Numina voce.
 Ipse equidem, faveat cœptis modò dexter Apollo,
 Irradietque mihi vestri jucunda favoris [men.
 Aura, canam vestrumque feram super æthera no-

Nunc tandem auspicibus vobis, Superisque se-
 Optati toties volvuntur tempora secli: [cundis
 Scilicet ut galcas obducat aranea telis,
 Utque cavo glomerentur apes umbonis in orbe,
 Cerisque & mellis coelestia dona reponant;
 Atque iteruna miseris virgo veneranda per urbes
 Visatur, solerisque ferat sua jura colonis.
 En quorum auspicis immensum legibus orbem

Frænabis. Mox te septemplicis ostia Nili
 Agnoscent dominum; palmas tibi mittet Idume,
 Et tibi flaventes volvet Pactolus arenas:
 Jam Meroëni ditione premes; profugisque Tomitis;
 Sauromatique vagis mores & moenia pones.
 Jämque tua Insubres tremefacti jussa pavescunt;
 Horret Iber; metuunt Boreæ pugnacis alumni,
 Indomitique Angli, & Mavortia pectora Scotti:
 Jämque adeò rerum viætrix illa inclyta quondam
 Dat famulas tibi Roma manus. En Gallica quantis,
 Dii superi, attollet quondam se gloria rebus! [rum,

Ergo age, spes hominum, spes Carole magna Deo-
 Túque adeò, ô Henrice Deum genus, orbis uterque
 Et decus & votum; quò virtus cumque vocabit,
 Ite alacres animis. Jam pridem oracula vatuum
 Terrarum imperium, jampridem sidera vobis
 Spondent. Quanta tuum tentabunt gaudia pectus,
 Gallia, quófve dabis plausus: quum Carolus olim,
 Quum tuus Henricus, spoliis Orientis onusti,
 Hesperiæ domini, reges Aquilonis & Austri,
 Advenient ambo insignes fulgentibus armis,
 Ambo triumphali redimiti tempora lauro.
 Felices, quicis tum illustres spectare triumphos
 Fas erit, & queis non longos inviderit annos
 Parca ferox. Quòd si dederint mihi fata, Deúsve,
 Et mea maturis si Musa adoleverit annis,
 Hos ego carminibus coner memorare triumphos.
 Nec tamen hos ventura magis mirabitur ætas,
 Quàm patriam texisse armis, domuisse rebelles,
 Cum vix prima genas vestiret flore juventa.

QUERELA GALLIÆ.

Ergo novo semper bellorum exercita luctu
 Aspera fata querar? Bis nona revolvitur astas,
 Ex quo civiles permiscent omnia flammæ.
 Quid diræ infasti mihi non nevere sorores?
 Quos ego non amnes undantes sanguine vidi?
 Quas urbes, quos non coopertos ossibus agros?
 Quæ non abductis squalentia rura colonis?
 Qui mihi non periere duces belisque togæque?
 Attamen heu nondum fatiæ Numinis træ
 Et lachrymis lachrymas, & cædes cædibus augent:
 Jamque novos repetita iterant incendia luctus.
 Sic ut ego tot quondam opibus populisque superba,
 Nunc heu orba & inops jaceam & funè viribus
 umbra;
 Quodque adeò memorare pudet, non Noricus ensis,
 Non me Germani feritas, non fastus Iberi,
 Non Italæ vires; nati, proh dedecus! ipsi
 His mersere malis. Sic quæ dñs æmula quondam,
 Imperium terris, animos æquacat olymbo,
 Martia Roma suis struxit sibi funera telis.
 Sic qui nec flamas metuit Troásque, Jovemque,
 Ipse sui victor proprio fæse induit ensis
 Irâ terribilis justâ Telamonius Ajax. [Erinnys,

Quis furor? aut quæ vos stimulis agit improba
 O stultæ mentes, & cæca cupidine lucri
 Pectora, viætrices in vos convertere dextras;
 Et regnum tanto fundatum sanguine, tanto
 Servatum per tot dubii discrimina Martis,
 Crudeli lacerare manu, infandóque tumultu?
 Tot fortæ animas, tot fortia volvere leto

Corpora, subjiciant totum quæ viribus orbem?
 Omnesque inter vos vestras absunere vires?
 Scilicet ut fractos tandem civilibus armis,
 Omnia exhaustos propè cladibus opprimat hostis
 Integer, & pulsos regno deturbet avito.

Ergo pacatis conjungite foedera dextris,
 Foedera quæ longos concordia servet in annos.
 Verum nequicquam blandis adamantina verbis
 Flectere corda paro, placidam indignantia pacem,
 Queis immota sedet miseram sententia matrem
 Perdere, & ex imâ penitus convellere sede.
 Di tantum prohibete nefas, si numina vestra
 Rite colo, & meritos indixi semper honores:
 Si pia thura dedi vestras adulenda per aras,
 Aspice o superi, & lapis succurrite rebus.
 Sin merui, ast alio me saltem extinguite leto,
 Reddite Cæfareis telis, furiisque Britanni;
 Sternite Gothorum manibus, consumite flammis
 Vangionum, saevis populandum exponite Cimbris.
 In me dira ferox instauret Vandalus arma,
 Pullatique ruant equites, in me irruat omnis
 Concita barbaries, & me premat undique ferrum:
 Aut potius totas effundat Aquarius urnas,
 Abruptoque ruat densis è nubibus ignes,
 Aut caput in nostrum Vulkania spargite tela;
 Si peream, manibus vestris periisse juvabit.

JOANNIS BONEFONII

A D

ERRICUM VALESIUM,

Serenissimum Poloniæ Regem,

Lutetiam celebri pompâ ingredientem,

P A N E G Y R I C U S.

Cooperat herboſo componere membra cu-
bili [ſomno ;
Sequana, languenti devictus lumina
Cùm ſubitò exaudit lætos ad fidera cantus,
Plaudentésque choros : ſummo tum ſublevat arne
Mucroſum caput; & roranti cornua vultu
Naribus unda fluit, totis falit agmen aquarum
Crinibus, & ſpargit concretam uligine barbam.
Hirſutas umbroſa comas prætexit arundo :
Cœruleus latos humeros circundat amictus.

Atque ille admirans dum lumine cuncta pererrat,
Dum geminas acies nunc huc, nunc dirigit illuc;
Protinus exiliens virides resoluta capillòs,
Candentes nudata ſinus, nudata lacertos,
Inter Naiadas formâ pulcherrima Doris,
Et manibus complexa patrem mox talibus infit.

Nec

Nec dum fama tuas, genitor, pervenit ad aures,
 Sarmaticum imperium variis regesque ducésque
 Cùm dudum ambirent, atque hinc duo lumina gentis
 Austriacæ, Arctoi Mavortia pignora Rheni,
 Illinc eximiâ præstans virtute Pyastus;
 Hinc decertarent armis, opibúsque potentes
 Suevus, & affinis Moscus; sceptra aurea, sceptra
 Errico regnique datas totius habenas.
 Quódque adeò mirere magis, non contigit ulli
 Talis honos, tanto procerum plebisque favore.
 Cujus nobilium, & præstantior ordo Senatus
 Annuerit studiis, plebs aversata frequenter
 Abnuit: hunc plausu agrestes, hunc voce poposcit
 Curia, castra tubis; coelo, rure, urbibus, undis,
 Omnia, queis possunt, testantur gaudia signis.
 Felix, cui se se diffundit publica tanto
 Gratia consensu, cuius primordia regni
 Omine prosequitur fausto concordia mundi.

Dixerat. Ille humeris vestem fulgentibus aptar
 Insolitam, Tyrio saturatam murice, & auro
 Intextam, cui per medias subtegminis oras
 Arcano radiant fulgentes igne lapilli.
 Coeruleæ verò comites nova munera Regi
 Exornant: pars gemmato componit amictus
 Stamine, & exuvias omnes, quas rettulit armis,
 Hoste triumphato cumulat; pars flore recenti
 Serta parat, violas, immortalésque Amaranthos
 Permisces, mollésque rosas, mollésque Hyacinthos.
 Ast aliæ manibus per mutua vincula nexit
 Festas exercent choreas, & carmina dicunt:
 Impellunt aliæ vocales pectine chordas.

Interea Erricus solito conspectior urbem,
 Sequana quam nitidis argenteus alluit undis.

Intrabat, populo circum, & plaudente senatu,
 Sublimi spectandus equo, quem crine superbum
 Erecto, gemmis, auróque inserta tegebat
 Purpura, stringebant medium distincta colorem
 Floribus, & variis fulgentia cingula bullis.
 Ipse ferebatur Tyrio admirabilis ostro,
 Stipatus circum innumeris heroibus heros.
 Quem pater ut vidit, summā sublimis ab undā
 Sequana sic illum multo compellat honore.

Salve, magne pater patriæ, Dī proxime princeps,
 Errice armipotens, cui se flectenda magistro
 Tradit Hyperboreo tellus subjecta Bootæ,
 Non sinè consilio, reor, aut sinè numine Divūm:
 Scilicet hanc tibi Dī laudémque, decūsque reservant,
 Ut, qui Sauromatis toties jam bella minantur,
 Infrænes Nomadas, & inhospita pectora Moscos,
 Infidósque domes Túrcas, acrésque Bohemos,
 Pannonas, & Dacos, & acutā falce Gelonos.

Ergo jam metuunt, jamjam trépidantia pulsat
 Corda pavor, jam Maeotis, jam Caucasus horret,
 Riphæique tremunt montes, & Caspia regna:
 Nec satis Hercynio jam tuta Bohemia saltu.
 Ille es nimirum, de quo mihi rettulit olim
 Carpathius vates, venturi haud inscius ævi.

Sume animos, inquit, nam si quid Tuscus aruspex,
 Si Lyciae fortes sapiunt aviūmque volatus,
 Si Phœbus, Dodona, Themis, si vera loquuntur
 Sidera, mox aderit, qui te super æthera fama
 Attollat, superisque tuos componat honores:
 Qui regnum terris, famam qui claudat olympo.
 Illius haud dubiis regni cunabula signis
 Fulgebunt: nam fit portentis saepe futuri
 Imperii manifesta fides. Nascentis Iuli

Lambebat teneros innoxia flamma capillos.
 Dum viridis laurus flammā crepitante crematur,
 Julius æthereas venit sub luminis auras.
 Hujus in adventu venturi præscia tellus,
 Mirandum, subito totos renovabitur artus.
 Vis elementorum cedet, flagrantis amomi
 Sudabunt tribuli succos, opobalsama quercus,
 Mella rubi; inculti producent lilia vepres:
 Attonitus passim undantes sine semine aristas
 Agricola, & natas ultro mirabitur uvas.
 Aurea diffundet pleno se copia cornu,
 Lætaque perpetuis decurrent gaudia rivis.

Jam tum qualis erit, cum firma accesserit ætas,
 Ex ipso infantis poteris præfiscere vultu.
 Flagrabunt oculorum acies, ardentis ab ore
 Scintillæ exilient; bella, horrida bella sonabit:
 Totus se pueri versabit pectore Mavors.
 Indomitæ gaudebit equis; nunc retia cervis
 Tendet, nunc laudum majori incensus amore
 Spumiferos invadet apros, atque arma per armos
 Exiget, & certâ defiget vulnera sede.

Jam puer atroci concussos turbine Gallos
 Sistet, & his condet Saturni sœcula campis:
 Templa deis, pacem populis, sua rura colonis,
 Pilea captivis, & Musis otia reddet.
 Jam puér implebit factis audacibus orbem,
 Inferior nullo pietatis laude, nec armis.
 Vixdum prima genas signabit flore juventa,
 Quum sua confiliis, animisque volentibus illi
 Sceptra dabunt populi, quos frigida despicit Arctos.
 Quantos tunc populi plausus, & quanta repente
 Gaudia per cunctas Naturæ dedita partes
 Attonitus cernes! quantæ miracula pompe!

Felix & magno nimium dilecte Tonanti
 Sequana, quem tanto jamjam donabit alumno;
 Tum tibi nec pulcher Ganges, nec turbidus auro
 Ister, & arcano Nilus celeberrimus ortu
 Certarit; tum sponte tibi regnator aquarum
 Cesserit Ausonidum: felices vos quoque tanto
 Principe Sauromatæ, vestrum quo fospite regnum
 Omnes nobilium numeros explebit honorum,
 Nec gens ulla magis bello florebit & armis.

Hæc Proteus (ut fortè meo successerat antro)
 Prämonuit. Nunc ergo animos, nunc erige men-
 Nunc tu vera proba prisorum oracula vatum, [tem:
 O flos Hectoridum juvenis, tremor orbis, amorque;
 Quod patri Superi, quod & invida fata negarunt,
 Ne desiste prius, QUAM TOTUM IMPLEVERIS ORBEM.

At tu, quam gelidæ despectat portitor ursæ,
 Martia gens, felix tanto mox rege futura,
 Quo dī nil majus terris, meliusque dederunt,
 Pelle metum, quamvis effrænis undique septa
 Gentibus, hinc bello Moscus licet urgeat, illinc
 Turca potens, latèque vagis discurset habenis,
 Inde ferox Hunnus muros circumtonet armis:
 Hic tibi præsidium, hic clypeus porrectus in hostem;
 Haud illo melior quisquam gladiumve rotare
 Fulmineum, aut magno jaculari pondere telum,
 Aut longam validis moliri viribus hastam.
 Quòd si flectere equum, durisve inhibere lupatis,
 Aut sinuare fugas, vel aperto currere campo
 Mens ferat, ipse illi cedet Phillyrius Heros,
 Cedet Amyclæus juvenis domitórque Chimæræ.
 Ille vel armatas acies superabit inermis,
 Obviaque horrendo sonitu ruet omnia circum.
 Nunc animis ergo, nunc te spe denique in hostes

Attolle, ingentes nunc concipe mente triumphos,
Errici auspiciis, atque auxiliaribus armis.

Nemo Sarmatiam in tantum pietate vel armis
Extulerit, licet æterno repetatur ab ævo
Temporis antiqui series, licet usque Pyastum,
Mesconem, & reges Jagellæ ab origine jaëtes.
Qualiter Eois quum matutinus ab undis
Quadrijugos Titan currus impellit in axem;
Sidera, quæ puro rutilabant antè nitore,
Victa latent, ceduntque Dei majoris honori:
Haud secus illorum totis radiantia terris
Errici exoriens perstringet lumina lumen.

Hoc duce, si quid habent veri præfigia vatum,
Quæ tibi jamdudum crudelia fata minantur,
Quæque fibi ingentes orbis despondet habenas,
Barbaries prostrata ruet, ne surgere possit
Rursus, & ingentes regni instaurare ruinas.
Jamque per obsecenos projecta cadavera vicos,
Jam Scythico fluvios undantes sanguine cerno,
Collaque ferratis regum constricta catenis,
Et vincetas post terga manus: jam diruta templa,
Jam versa in cineres veterum simulacra Deorum
Aspicio. Gaudete animæ, quas barbarus hostis
Per mortes omnes, cruciatus, vincla, tenebras,
Abstulit, insontes animæ, & melioris egentes
Fortunæ. Advenit, qui funera vestra reposcat,
Mittat Achilleas vestris qui manibus ulti
Inferias, & damna ferox graviora rependat.
Et vos, quos retinet vinclis, & compede vincitos,
Solvite corde metum, tristes jam mittite luctus:
Ultor adest, qui vos vinclis & compede solvat,
Quique tyrannorum crudeli cæde redemptos
Liberet. O felix, totumque canenda per ævum

Illa dies! Utinam spectacula tanta ferentem
Advehat hanc velox croceis Aurora quadrigis!

At jam tempus adest, ut in hostes arma capessas,
Ut cogas, Errice, tuas in bella phalanges.
Ecce vocant litui, & stridenti cornua cantu,
Tympanaque clamorque virum, atque hinnitus e-
I felix, ne cede malis, ne defice duris [quorum].
In rebus: magno venduntur regna labore;
Nec nisi post domitos, immania monstra, Gigantas
Jupiter ætherea princeps regnavit in aulâ.
Hæc ubi dicta dedit, tumidarum rector aquarum
Sequana mox feso spumantibus abdidit undis.

DE MUSA BONEFI

O B

AMORES SILENTE.

HUC vos advoco sacra turba Vatum,
Nupta innupta cohors dicata Phœbo:
Vos ô præcipuè tenella turba,
Quotquot nondum Hymen ad jugum
Huc vos advoco, concitatoris [vocavit,
Has capessite pectoris querelas.

Bonefus tener ille, tersus ille
Bonefus, teneri lepos Phaleuci,
Dum vixit suus, absque lege liber,
Necdum percitus usque amoris cestro;
Donec connubii superba vincla
Tempsit, interea fluente venâ,
Musas usque furens, furēnsque Phœbum;
Concinnat modò flosculos suaves,
Aut ludit lepidi jocos catelli,
Aut spargit Venerum rosas virentes,
Vel promit segetem osculationum,
Vel nobis teneros polit Phaleucos.

Ast ut Panchariden amare cœpit,
Atque hoc nomine fascinata mens est;
Ubi injecta viro superba clari

Vincla connubii; interim vel omnes
 Dum in unâ Veneres Dione ludit,
 Ultrò jam genio superbiente,
 Vix sui memor, immemor suorum,
 Jam nec basia, flosculos nec ullos,
 Nec rosas Venerum, aut jocos catelli,
 Nec quidquam lepidi aut Catullientis
 Huc transmittere curat ad sodales.

Ah! mature adeò vale supremum
 Das Musis simul & simul Phaleucis?
 Quis hâc sorte ferat Bonefum amantem?
 Quis illum quoque sic ferat maritum?
 Hoc tu Myro probas? probas Binete?
 Hoc Durande feres? ferant, volent qui:
 At Musas pariter patrémque Phœbum
 Obtestor, potius nec ipse nubam,
 Vel hâc conditione nubam Amori,
 Novus ne hospes Amor, tyranni ad instar,
 sic foras abigat meas Camœnas.

J. Jacquerius Par.

ΙάνΘ ὁ βωνέφιΘ.

Φοίβῳ ἐν σοι ναός.

*Ως ἔτεόν γ', (*Ἐν σοι φοίβῳ ναός) ὡς ἀναληθῶς
 Σῆσο ἐπίκλησις κ' ἔνομα φυσὶ σερφέν.

Nic. Denetz. Par.

JACOBI PINONIS, V. C. Senatoris
Parisienfis, Elogium & Tumulus
JOANNIS BONEFONII.

ADsta, viator, paululum, ac ne præteri
Manes piorum, tu nisi impius sies.

Teguntur isto conditi sub marmore
Magni Bonefi capsulâ cineres brevi.
Si nescis illum, scire te nihil quoque
Par est decoris, & leporis, & fâlis,
Et Gratiarum; quicquid & Phœbus docet
Charos alumnos; quicquid & chorus novem
Stillat fororum parvulis infantulis.

Namque hic Bonefus carminis venustuli,
Mollis Phaleuci singularis artifex,
Sic eruditè, sic venustè concinit,
Sic eleganter cuncta, sic dilucide,
Ut eruditis eruditius nihil
Quicquam putetur, nil disertis dulciss,
Denique quibusvis auribus jucundius.

Ergo inficetus, ruris & plenus, nisi
Musis abhorres, hos pios manes cole,
Barrique numen, ille cuius innocens
Tenuit tribunal; quæque claret ossibus
Ejus verendis; nec superbit his minùs,
Maroniana quam Neapolis fovens.

J A C O B U S P I N O, V. C.
ad JOANNEM BONEFONIUM.

CUR te carmine procem Phaleuco,
Infelix ego, qui Poëta non sum,

Quæres forsitan, alme Bonefoni.

Sensi numine percitum calorem,
Et vates videor repente factus,
Ex quo contigit hospitari apud te,
Ex quo limina sancta adire vatis,
Tunc voti reus, at deinde compos,
Tantis per licuit, diésque paucos
Tecum transfigere. Ergo Musa gestit
Ad te pergere, versib[us]que tentat,
Si possit, meritas referre grates
Tam grati hospitiū, tuūmque nomen
Ad cœlum lepido vocare versu.

Ergo candida perge Musa Barrum,
Et magni pete Bonefoni ædes;
Illum inter choreas novem sororum
Cinctum Apollineā caput coronā
Cantantem invenies, Apollinēmque
Saltantem ad numerum: colenda primūm
Tibi hæc numina; dein pusilla surge,
Et quoscunque potes profunde versus.
Nostræ non epis est referre dignas
Phœbo, Castaliis, tibique grates,
Hospes optime. Tu tamen merentem
Nec fac flocci animum, lubensque sume
Grato ab hospite, grata quæ Poëtis
Sunt munuscula: sume quos reponit
Recens hendecasyllabos Poëta;
Sed non hendecasyllabos, quibus te
Extremos mari evagata fines,
Dudum fama volans ad astra vexit;
Et queis victa jacet superba Roma,
De cunctis spolium ferens poëtis.
Non hæc vis animo est, ut æmulari

Sperem tot Veneres, Cupidinésque,
 Quos nec Mercurius nepos Atlantis
 Ausit, Pieridésve, & ipse Phœbus;
 Sed quos hendecasyllabos aluminus
 Haud dudum tuus audet experiri,
 Dum salvere jubet tuas Camcenas.
 Et quamquam illepidi, invenustulique,
 Si tu exceperis æquiore vultu,
 Spirétque aura mihi tui favoris,
 Ausim me in numerum referre vatum.

Responsio BONÆFONII in versus
 præcedentes.

QUID ò candide, quid benigne Pino,
 Tantis laudibus, atque honore tanto
 Jactas hospitium tui Bonefi?
 Quid gestis adeò, atque gloriaris,
 Ac te denique prædictas beatum,
 Ex quo limina nostra contigisti?
 Tu qui justitiæ forique lumen,
 Qui flos, qui decus ordinis togati,
 Tu qui rex hominum politiorum,
 Eras hospitio ampliore dignus.

Fas contrà mihi, Pino, gloriari,
 Fas meam mihi prædicare sortem,
 Fortunásque meas, tibique grates,
 Quantas debo, maximas referre,
 Quòd, angusta licet, licet pusilla,
 Dignatus fueris subire tecta.

Nam quis major honos mihi, meisque,
 Quam tui hospitiū accidisse possit?

Aut quæ gloria contigisse major,
 Quàm quòd hospitio báris olim
 Hos licet tenues meos Penates?
 Quos tu dum incoleres mehercle, Pino,
 Non meum hospitium, aut mei Penates,
 Non mea illa domus fuit, vel ædes,
 Sed certè fuit illa Gratiarum,
 Et Phœbi domus, & novem sororum;
 Astrææ fuit illa sacra sedes,
 Fuit Justitiæ celebre templum.

Idem, in eisdem versus.

Quidni carmine provokes Bonefum,
 Tu, qui carmina tam polita condis?
 Tam comptos numeros & elegantes,
 Ut non, Pino, novum aut rudem poëtam,
 Infantem illepidum, atque inelegantem,
 Sed vel Ausoniæ vetustiores,
 Sed vel Ausoniæ venustiores,
 Possis carmine provocare vates?
 Tu qui five elegos epôsve tentas,
 Sive carmine molliore ludis,
 Tam feliciter omnia experiris,
 Ut non te in numerum referre vatum,
 Non te adscribere maximis poëtis,
 Sed te Pierii chori magistrum,
 Sed te regem Heliconis atque Pindi
 Fas sit dicere, Principémque vatum,
 Quotquot prisca tulit, recensque ætas.

J A C O

JACOBUS PINCÆUS JANO
BONEFIO.

ERgōne Sequanicæ repetes mapalia Barri,
 Arváque Campano penè sepulta solo?
 Nec jam Parrisias mulcebis cantibus aures,
 Aoniam quatiens hâc procul urbe chelyn?
 Prô pudor! incultos iterum vaga Musa Tomitas,
 Incolet Ausoniâ ceu viduata domo?
 Ah pereat male sollicitos qui primus honores
 Extulit, & summos quæsiti ære gradus.
 Scilicet ut leges capiat te præside Barrus,
 Et patriam & socios otiaque alta fugis!
 Quid tibi cum strepitûque fori, turbâque clientum?
 Molle tuum pectus mollia castra decent.
 Et Venus & Musa, per quas tua nomina surgunt,
 Numina naturæ sunt magis æqua tuæ.
 Uttere quæsitis opibus tua rura colendo,
 Sic videas segetes luxuriare tuas.
 Sic Bonefi vastum latè decus impletat orbem,
 Sic Veronenfis jam tibi cedat olor.
 Judiciis præfint Nervæ rigidique Catones,
 Non facit ad fontes Musa Venüsque reos.
 Ipse ego cùm possem summi pars esse senatus,
 Patritiisque humeris purpura danda foret;
 Posthabui titulos, studiosaque ad otia versus.
 Regalis cameræ mollia signa tuli.
 At tua perpetuo ferientur pectora motu,
 Ulla nec à curis hora vacabit iners.
 Quàm melius mecum peteres per florea rura
 Herculiisque undas Herculiisque nemus!

Hic ego, nam memini, tecum cantare solebam,
 Et patriâ & Latiâ carmina voce sonans.
 Tu numeris, quos ipse lyrâ mercetur Apollo,
 Augebas Paphiæ regna beata dæx.
 Quis tibi Barræis vates succurret in oris,
 Qui canat, & cantus hauriat aure tuos?
 Certus es ire tamen, nec te mea cura moratur,
 Maxima cura tui, maxima cura mei.
 Quod superest, igitur socio concede roganti,
 Nec mea da levibus verba ferenda notis:
 Sæpius huc ad nos veniat tua littera præceps;
 Et scribe ut valeas, ut valeámque roga.

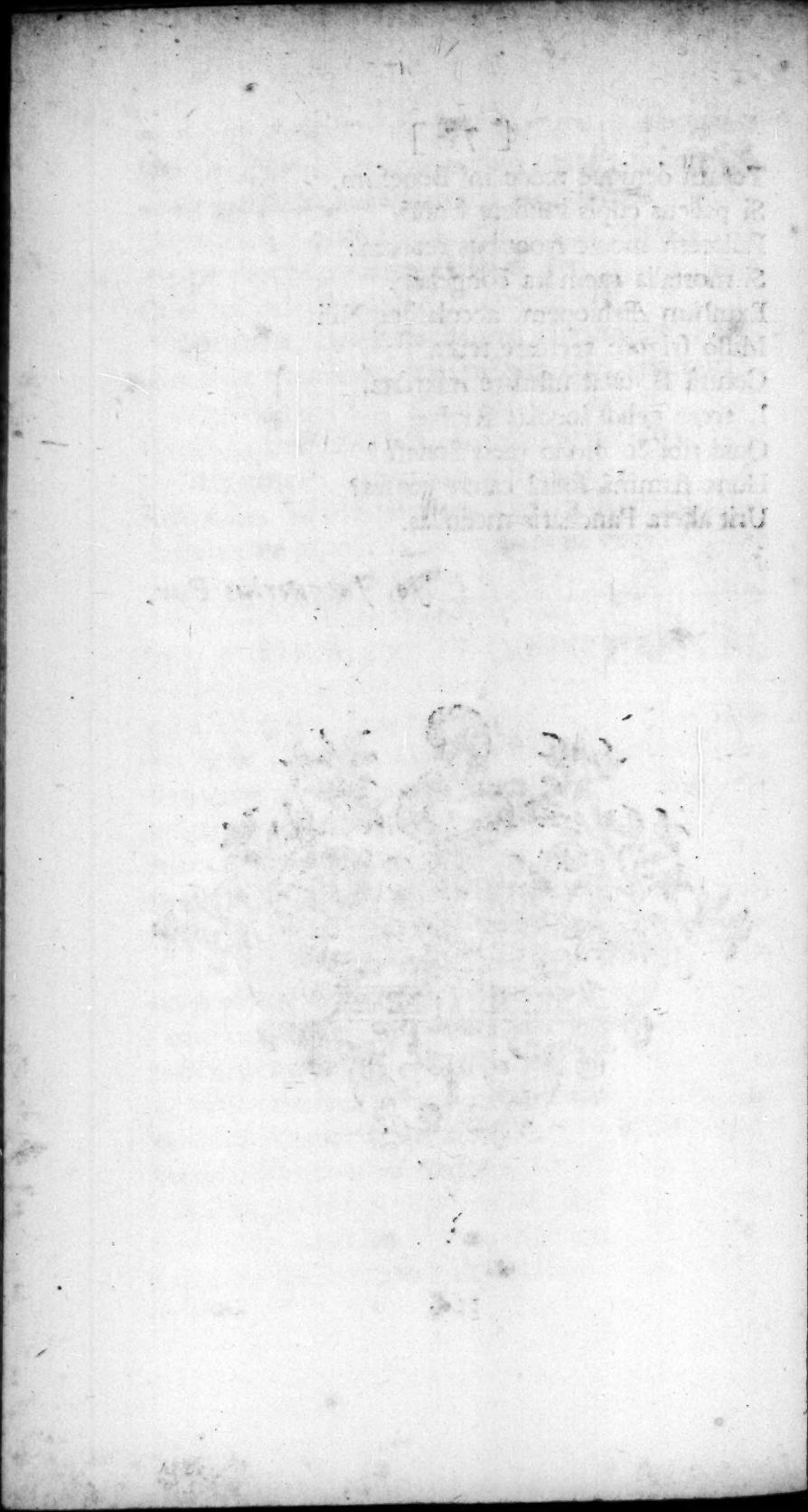
IN FEBRIM BONEFONII.

Febris pessima, tertiana febris,
 Quid tibi & nitido meo Bonefo?
 Cur vexas adeò immerentis artus?
 Si nescis: tener est Bonefus ille
 Primus hendecasyllabûm politor:
 Quem & in molliiis habet Cythere,
 Quem & in deliciis Apollo sumpsit.
 Ne sævi ulteriùs, verenda febris.
 Ah sævis tamen impotente morbo,
 Exurisque, vorásque, congelásque,
 Post depasta viri decora membra:
 Sic circa stipulam levem, minutam,
 Sic circa calamos superba ludis?
 Redde pessima vultui nitorem,
 Colorémque cuti, & leporem ocellis,
 Venis sanguinem, & artubus vigorem:
 Rupta tot spolia hæc opima redde;

Totum denique redde mī Bonefum.
 Si pallens cupis insidere fronti,
 Pallorem incute frontibus reorum :
 Si mortalia membra congelare,
 Exustum Æthiopem, accolásque Nili
 Misso frigore recreare tenta.
 Contrà si juvat ustulare membra,
 I, torre gelidi incolas Riphæi.
 Quid tibi & nitido meo Bonefo ?
 Hunc flammā solitā carere censes ?
 Urit altera Pancharis medullas.

Jo. Jacquierius Par.

JOANNIS BONEFONII

Notitia, & operum ab eodem
scriptorum Censura, uti in
Menagianis habetur.

EAN Bonnefons, qui vivoit sous Henry III, nous a laissé un petit recueil de poësies intitulé: Pancharis Joannis Bonefonii, imprimé à Paris en 1587. Ce recueil ne contient presque autre chose que les louanges de sa maîtresse, la pluspart en vers Hendécasyllabes qui sont d'un aussi beau Latin que celui du régne d'Auguste. Depuis Catulle peu de Poëtes ont si bien réussi que Bonnefons dans les Hendécasyllabes. Son seul défaut est que ses vers sont un peu trop mous & effeminez; au lieu que ceux de Catulle respirent une vivacité plus mâle, qu'on appelleroit éfronterie dans un siècle aussi retenu que le nôtre. Deux des plus belles pièces de ce petit livre, sont: Celle où il se plaint de * l'aiguille qui au lieu de piquer la main de sa maîtresse, devoit plutôt tay piquer le cœur, qui étoit insensible aux traits de l'amour: L'autre est une † Epigramme qui n'est pas moins belle, où il se plaint qu'elle s'est rendue maîtresse de son cœur.

* Bas. 2.

† Bas. 22.

H 3

Jean

G Jean Bonnefons né à Clermont en Auvergne, s'étant fait recevoir Avocat au Parlement de Paris, fut ensuite Lieutenant général à Bar sur Seine. Il s'acquit beaucoup de réputation par sa Pancharis. Gilles Durant Sr. de la Bergerie, aussi Avocat au Parlement de Paris, & Poète, la traduisit en vers François, qui ont été ordinairement imprimés avec les Latins de Bonnefons. Les Poësies de Durant furent depuis recueillies en un volume séparé, où, pour le dire en passant, se trouve à la pag. 214. l'Epitaphe de l'Asne Ligueur insérée dans le Catholicon, de laquelle par conséquent est auteur Gilles Durant; ce qui jusqu'ici n'a pas été remarqué. Le même Durant dans une Ode à Antoine Mornac dit que Bonnefons étant marié cessa de faire des vers. Voici ses termes.

*Notre Bonnefons, Poète
Des vieux Latins envié,
Eut soudain l'ame muette,
Quand il se vit marié.
Pour le vil soin d'un ménage
Il quitta le voisinage,
Qu'il avoit avec les Dieux;
Et nonchalant de sa gloire,
Des neuf Filles de Mémoire
Cessa d'être soucieux.*

Bonnefons, à la vérité, cessa de faire des vers d'amour, mais il en faisoit dans l'occasion sur d'autres sujets. Il mourut, non pas sous Henri IV. comme l'écrivit Bailliet dans l'article de Bonnefons, mais sous Louis XIII. comme nous l'apprenons de la 2. édition des

des Poësies Latines de Jacques Pinon Conseiller au Parlement de Paris, parmi lesquelles sont quelques Hendecasyllabes de Bonnefons, & l'Epitaphe que Jaques Pinon lui fit, datée de 1614. Il n'a au reste jamais paru aucun vers François de Bonnefons. Ceux de Gilles Durant imprimez avec les siens lui ont été attribuez par quelques lecteurs peu attentifs, tels en autres que le P. Rapin, à qui Baillet s'en est fié sans l'avoir même bien entendu. A l'égard de la Pancharis tant vantée, je n'ai garde de convenir que ce soit un chef d'œuvre, ni que le Latin en soit aussi beau que celui du régne d'Auguste. Bonnefons pense & parle plutôt comme les modernes Poëtes Italiens que comme les Eatins du bon siècle, du style, & du caractère desquels il est entièrement éloigné. Est-il rien de moins judicieux que ces Phalenques contre l'éguille qui avoit piqué la main de sa Maîtresse ? Ce n'étoit pas, ce me semble, vouloir trop de bien à sa belle, que de souhaiter qu'une éguille lui piquât le cœur. Il valoit autant lui souhaiter la mort. Mais examinons un peu sa Latinité; je pose en fait qu'il y pêche en plus d'un endroit.

(a) Anxior.] L'adjectif *anxius* n'a point de comparatif.

(b) Diis.] Diis n'est que d'une syllabe, il falloit ici Deis, comme dans ce vers de Lucain, *Victrix causa Deis placuit, sed victa Catoni.*

(c) Pancharidis.] X'eis faisant au génitif X'eut^o, il est sûr que si Charis se declinoit en Latin, c'est Charis Charitis Pancharis Pancharitis, qu'il

(a) P. I. v. 4.

(b) P. 7. v. 30.

(c) P. 8. v. 8.

faudrois

faudroit dire, & non pas Charis Charidis, ni Pancharis Pancharidis : Ce qui n'est pas moins irrégulier que si au lieu de Charites on disoit Charides.

(d) *Morsificationes.]* Quoique Varron ait dit morsificatim, qu'Apulee ait hazardé morsicat & morsificantibus oculis, ils n'ont dit cependant ni l'un ni l'autre morsificatio, & ce mot ne se trouve nulle part.

(e) *Albedine.]* Albedo ne se trouve dans aucun Auteur Classique.

(f) *Et diduco.]* On voit bien qu'il a voulu imiter ces vers rapportez par Aulus-Gelle. l. 19. c. xi.

Dulcēmque florem spiritūs
Duco ex aperto tramite.

Mais si ducere florem spiritūs pour trahere, haurire florem spiritūs est élégant, il n'en est pas de même de diducere qui est ici très-impropre.

(g) *Humum.]* Qui a jamais dit humum corrue pour humili?

(h) *Rubedo.]* C'est pis qu'albedo qui tout au moins se trouve dans les Gloses, au lieu que rubedo n'y est pas.

(i) *Titillant.]* Il fait breve la première de titillant que est longue.

(k) *Pyropis.]* Il a cru que pyropus signifioit un escarboûcle. Mais Onuphre Parvin c. 17. de son livre de Ludis Circensisbus a observé que c'est pyro-

(d) P. 12. v. ult. & p. 38. v. 6. (e) P. 15. v. 23.

(f) P. 20. v. 2. (g) P. 23. v. 4. (h) P. 27. v. 9.

(i) P. 33. v. 2. (k) P. 34. v. 21.

pum au neutre qu'il faut dire par rapport à metallum, parceque c'est un mélange de trois parts d'airain & d'une d'or. Ce vers du 4. livre de Propere, Elég. xi. Picta nec inducto fulgebat parma pyropo & le passage de Pline l. 34. de son Hist. nat. c. 8. sur la fin, prouvent manifestement que c'est une composition métallique.

(l) Nexusa.] Nexusus est une adjectif inconnu dans la bonne & pure Latinité.

(m) Miscuo.] Miscaus est un mot barbare.

(n) Salaciásque.] Salacia, qu'il prend ici pour un synonyme de salacitas, signifioit parmi les anciens Romains la Déesse qui préside au reflux de la mér, & souvent la mer elle même. Salacia n'a d'ailleurs point de plurier.

(o) Faventiásque.] Vieux mot hors d'usage.

(p) Lingulationes.] Autre mot pire que mortification, & de fabrique toute nouvelle pour signifier ce que les Grecs appellent ναλαγωτισμός.

J'aurois pu alleguer (a) suave & ses derivex dont il divise presque toujours les deux premières syllabes contre l'usage des Anciens ; (b) te te, répété jusqu'à l'excés, quoi que sans grace ; (c) beatitas, employé hardiment, & que Cicéron n'a proposé qu'en tremblant ; (d) suspiciosus, la seconde breve que

(l) P. 35. v. 7. (m) P. 37. v. 26. (n) P. 37. v.
ult. (o) P. 38. v. 1. (p) P. 38. v. 7.

(a) P. 1. v. 11. p. 4. v. 10. p. 5. v. 1, 10. p. 12.
v. 27. p. 15. v. 1, 3, 4.

(b) P. 5. 21. p. 17. v. 15. p. 20. v. 15. p. 25. v. 14.

(c) P. 6. v. ult. p. 8. v. 9.

(d) P. 11. v. 2. p. 18. v. 19.

les meilleurs Grammairiens tiennent longue, parce qu'elle est telle dans le substantif feminin suspicio d'où cet adjectif descend; (e) melliculum diminutif qu'il a mal lu dans Plaute, au lieu de melleculum qu'il devoit y lire avec Priscien; (f) evibras, verbe suranné dont il a mal pris le sens; (g) fruiscor, autre verbe suranné; (h) Cypris, que nul ancien Poète Latin, avant Ausone, n'a dit pour Venus; (i) despicaris pour spernis; (k) deinceps de trois syllabes, & (l) tractat dans la signification de vellipicat. Mais je lui fais grace de ces remarques & de quelques autres, les précédentes, si je ne me trompe, suffisant pour faire voir que les louanges données si libéralement jusqu'ici à ce Poète, sont fort au dessus de son mérite.

(e) P. 12. v. 2.

(f) P. 14. v. 15.

(g) P. 35. v. 22.

(h) P. 16. v. 9. p. 35. v. 16.

(i) P. 17. v. 12. & p. 18. v. 3.

(k) P. 32. v. 23.

(l) P. 37. v. 6.

Books Printed for J. Tonson.

*Lately publish'd by Mr. Maittaire, in Neat Pocket
Volumes, the following Books, viz.*

ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΑΠΑΝ-
ΤΑ. Novum Testamentum. Græcæ.

P. Virgilii Maronis Opera.

Q. Horatii Flacci Opera.

Catulli, Tibulli, & Propertii Opera.

P. Ovidii Nasonis Opera tribus tomis comprehensa.

Publpii Terentii Carthaginiensis Afri Comœdiz Sex.

Titi Lucretii de Rerum Naturâ Libri Sex.

M. Annæ Lucani Pharsalia: sive de Bello Civili inter Cæsarem & Pompeium Libri Decem.

Phædri Aug. Liberti Fabularum Æsopiarum Libri Quinque; item Fabulæ quædam ex MS. veteri à Marquardo Gudio descriptæ; cum Indice Vocabulorum & Locutionum. Appendix loco adjiciuntur Fabulæ Græcæ quædam & Latinæ ex variis Authoribus collectæ; quas claudit Avieni Æsopicarum Fabularum Liber Unicus.

D. Junii Juvenalis & Auli Persii Flacci Satyræ.

M. Valerii Martialis Epigrammata.

Cornelii Nepotis excellentium Imperatorum Vitæ.
Lucius Annaeus Florus. Cui subjungitur Lucii Ampelii Liber Memorialis.

Caii Salustii quæ extant.

Velleii Paterculi Historiarum Romanarum quæ supersunt.

Justini Historiarum ex Trogo Pompeio Libri XLIV.

Q. Curtius Rufus de Rebus Gestis Alexandri Magni.

C. Julii Cæsaris & A. Hirtii De Rebus à C. Julio Cæsare gestis Commentarii. Cum C. Jul. Cæsar. fragmentis.

Christus Patiens. Rapini Carmen Heroicum.

